

**SÉBASTIEN THIERY**

# MOMO

MOMO  
2015

(PŘEKLAD PETR CHRISTOV © 2019)

ANDRÉ  
LAURENCE  
PATRICK  
SARAH

*André, muž asi šedesátiletý, tlačí ze tří čtvrtin plný nákupní vozík. Zastaví se před regálem, na němž jsou vyskládány balíčky káv různých značek. André váhá, vybírá si jeden balíček, pečlivě si jej prohlíží a po chvíli zase vrací do regálu. Nemůže se rozhodnout, očima si změří regál v celé jeho šíři a jeden balíček vybere... Opatrně si ho prohlíží a položí do nákupního vozíku. Muž pomalu tlačí vozík směrem k oddělení se suchary. V uličce se objeví trochu podivný muž (okolo čtyřicítky) s krabicí čokoládových lupínků v ruce. Přejde k Andrému, položí krabici do Andrého nákupního vozíku a zase odejde. André zůstane stát jako opařený. Když odezní prvotní šok, vezme do ruky krabici, kterou mu muž vložil do vozíku. Nejprve si krabici překvapeně prohlíží, pak zvedne hlavu a rozhlédne se kolem sebe.*

ANDRÉ: Co to bylo?

*Znovu se kolem sebe rozhlíží, zdá se, že ho celá situace hodně překvapila. S krabicí čokoládových lupínků v ruce se vydává směrem, kterým podivný muž zmizel. Nákupní vozík nechává stát na místě. Scéna zůstane chvíli prázdná. Znovu se objeví podivný muž, jde rovnou k vozíku. Pohledem zjistí, že jeho krabice s lupínky tam není. Zneklidní ho to, zase odchází... Po pár vteřinách se vrací s novou krabicí lupínků v ruce, vloží ji do vozíku a odejde. Vrací se André. Jde k vozíku a zjistí, že se krabice lupínků objevila znovu.*

ANDRÉ: To snad není možný? ... *(Nechápavě se rozhlíží sem a tam... Poté volnou rukou uchopí druhou krabici z vozíku... Prohlíží si obě krabice.)* Co to mělo znamenat?

*Přichází Laurence.*

LAURENCE: Kremly neměli.

ANDRÉ: Cože?

LAURENCE: Kremly už neměli... Tak jsem ti vzala Jockeys.

*André nepřítomně hledí na svou ženu.*

LAURENCE: Ty jíš Chocapics?

ANDRÉ: Cože?

LAURENCE: Ty jíš Chocapics?

ANDRÉ: Ne?

LAURENCE: Tak proč je bereš?

ANDRÉ: To jsem nebyl já.

LAURENCE: Jak žes to nebyl ty? Copak nedržíš dvě krabice v ruce?

ANDRÉ: To ten chlápek... Přišel a dal mi ty Chocapics do košíku.

LAURENCE: Proč by to dělal?

ANDRÉ: Já nevím... Je to nějaký divný.

LAURENCE: Co mi to tady vykládáš?

ANDRÉ: Chtěl jsem tu krabici vrátit zpátky do regálu, ale znáš mě... Nevím, kam tyhle věci patří. A když jsem se vrátil zpátky, tak tady byla tahle druhá.

*Pauza.*

LAURENCE: To byla nějaká akce?

ANDRÉ: Co?

LAURENCE: Ten chlápek, to byla nějaká promo akce?

ANDRÉ: Myslím, že ne.

LAURENCE: Neměl třeba nějakou kšiltovku... nebo tričko od Chocapicsu?

ANDRÉ: Ne, byl oblečenej tak nějak... normálně.

LAURENCE: A to prostě jen tak přišel a hodil ti do vozíku krabici Chocapicsů?

ANDRÉ: Přesně tak... Vlastně dvě.

LAURENCE: To je blbost.

ANDRÉ: To teda jo.

LAURENCE: Co říkal?

ANDRÉ: Vůbec nic.

LAURENCE: On nic neříkal?

ANDRÉ: Ne... Prostě tam tu krabici hodil a šel.

*Pauza.*

LAURENCE: To bude promo.

ANDRÉ: Cože?

LAURENCE: Že to bude nějaká promo-akce... Když koupíš jednu krabici, dostaneš druhou zdarma.

ANDRÉ: Děláš si srandu? Chlápek si přijde... nikoho se na nic nezeptá... a rovnou ti do košíku vrazí krabici... To není promo... To jsou šmejdi!

LAURENCE: Asi už nevědí, jak by ty svoje blbiny prodávali.

ANDRÉ: Přesně! Ale cpát to lidem rovnou do vozíku...

LAURENCE: Určitě najali nějaké študáky... A řekli jim, ať to vrazej, kam se dá.

ANDRÉ: To je šílený.

LAURENCE: Znáš to, velké řetězce... Dej to sem, já to odnesu zpátky... Ať tady netrčíme celej den!

*Žena s krabicí odejde. André manželku pozoruje. Čtyřicátník je tu zas.*

PATRICK (*hlasem hluchoněmého, hlasitě ale naprosto nesrozumitelně*): Dé hé šokhápy?

ANDRÉ (*znepokojeně*): Cože?

PATRICK: Ghám hi thál hý šokhápy?

ANDRÉ: Já vám nerozumím.

PATRICK (*rozčileně*): Dé hé šokhápy?

ANDRÉ: Ne, já... já Chocapics nejím.

PATRICK (*nervózně*): Thý mhý zhál šokhápy?

*Pauza.*

ANDRÉ: To je nějaká reklama?

PATRICK (*agresivně*): Nhéhtvý nhě!

ANDRÉ: To nebude reklama.

PATRICK: Phóš hý hénhě thělá hrandů?

ANDRÉ: Já vůbec nerozumím, co říkáte.

PATRICK: Dhé hé momo?

ANDRÉ: Cože?

PATRICK: Dhé hé momo?

ANDRÉ: Momo?

PATRICK: Momo! Dhé hé?

ANDRÉ: Jestli nevím, kde je Momo?

PATRICK: Bhýl thády smomo!

ANDRÉ (*svá slova doprovází rozmáchlými gesty*): Já vám nerozumím. Nechcete si promluvit s někým, kdo tady pracuje? Na informacích u vchodu? Tam vám určitě někdo pomůže a poradí.

PATRICK: Phóš thády nhény momo?

ANDRÉ (*s velkými gesty*): Já žádného Moma neznám... Měl byste se jít zeptat na informace... Víte kam, tam ke vchodu... Vedle pokladen... (*Napodobuje pokladní, jak markuje.*) Pokladny... Možná na vás Momo čeká tam. (*Pauza.*) Běžte k pokladnám... třeba tam bude... ten váš Momo. Pokladny.

PATRICK (*vybuchne*): Thó hé ohádhókóla! Thý mhý nhys netóholyš... Dhýš hém thý thál šokhápy thák hé khúp... Thóphjé hé thóhálé hétnó... Ohádhókóla!

ANDRÉ (*vyděšeně*): Já vůbec nerozumím, co mi to tady říkáte.

PATRICK: Phóš hý hénhě thělá hrandů?

ANDRÉ (*vyděšeně, vše doprovází gesty, aby mu bylo lépe rozumět*): Dobře, chápu... ale já vám vůbec nerozumím, pane... Uklidněte se, ano...

PATRICK: Khuhua!

ANDRÉ: Já bych vám rád pomohl, ale... (*Pauza. Patrick Andrého naštvaně pozoruje. André se nejistě usměje.*) Omlouvám se, já... Nashledanou. (*André opatrně bere nákupník vozík a snaží se odcouvat. Patrick se vozíku chytí a pevně přitahuje k sobě.*) Pusťte, to je můj vozík... (*Patrick vozík nepouští.*) Prosím vás, no tak. To už by stačilo... (*Patrick stále vši silou visí na vozíku.*) Pane, pusťte ten vozík.

PATRICK: Nhédham!

ANDRÉ: Dobře, chápu... Buďte tak hodný, pane, prosím vás... No tak... Pusťte mi ten vozík. (*Patrick prudce přitáhne vozík k sobě, André na něm visí.*) Tak necháte toho... Vy jste se zbláznil. Co po mně vlastně chcete? (*Oba se přetahují o vozík.*) Co, sakra, chcete? Pusťte to... (*Patrickovi se nakonec podaří vytrhnout Andrému vozík z rukou a odjíždí s ním pryč.*) Šílenec! (*Pauza. André popojde tři kroky směrem, kterým podivný muž s vozíkem zmizel.*) Cvok!

*André je naprosto vyjevený z toho, co se kolem něho děje. Jako by utrpěl šok. Pauza. Přichází Laurence.*

LAURENCE: Kde máš nákup?

ANDRÉ: Cože?

LAURENCE: Cos udělal s tím nákupem?

ANDRÉ: Já nevím, ten blázen mi...

LAURENCE: Co zase ten blázen?

ANDRÉ: Ten šílenej cvok se vrátil.

LAURENCE: Ten študák?

ANDRÉ: Já myslím, že tohle študák nebude.

LAURENCE: Proč jsi mu ten nákup dával?

ANDRÉ: Ale já mu nic nedával! Stál jsem tady... s vozíkem... A on se ke mně najednou přizene a huláká jak nějaký divoch... Musel být v tranzu nebo co, nerozuměl jsem mu jediný slovo...

LAURENCE: Takže jsi mu radši vrazil do ruky náš nákup?

ANDRÉ: Ale nic jsem mu nevrazil... držel se vozíku... A páčil jako blázen... Snažil jsem se to udržet, ale to víš... dostal mě... byl silnější.

LAURENCE: Proč to dělá?

ANDRÉ: To teda netuším...

*Pauza.*

LAURENCE: Měl hlad?

ANDRÉ: Kdo?

LAURENCE: Ten tvůj študák?

ANDRÉ: Říkám ti přece, že to žádný študák není!

LAURENCE: Hele, André, to je teď asi úplně jedno! Měl ten tvůj chlápek hlad?

ANDRÉ: Vždyť je tady kolem všude spousta jídla... Tak proč by se vrhal zrovna na to naše? Ne, tohle... Tohle je prostě šílený.

*Pauza.*

LAURENCE: Proč by nám někdo kradl nákup? To nedává smysl... Vždyť jsme ho ještě ani nezaplatili.

ANDRÉ: Nejspíš to byl někdo mentálně postižený nebo tak něco.

LAURENCE: Co přesně ti říkal?

ANDRÉ: To já právě netuším... Když mluví, tak mu nerozumíš ani slovo.

LAURENCE: Takže to byl cizinec?

ANDRÉ: Já nevím, co byl zač... on... on tak nějak blábolil... jako blázen... Byly to takový jako skřeky.

LAURENCE: Takový jako skřeky?

ANDRÉ: Jo, skřeky! ... Skřeky... (*Napodobí podivného muže.*) Ba uá uá uá! A Momo! A Momo!

LAURENCE: Momo?

ANDRÉ: Jo, to vyřvával furt dokola... Momo! Momo! Pořád to opakoval... Momo!

LAURENCE: Možná se ti snažil představit.

ANDRÉ: Kdo? Koho?

LAURENCE: Podle mě se jmenuje Momo a snažil se prostě představit.

ANDRÉ: Jasně. Ty když se chceš někomu představit, tak taky začneš pořvát: "Laurence"! "Laurence"!

LAURENCE: Ale třeba je mentálně retardovaný!

ANDRÉ: Ne, člověk se nepředstavuje tak, že vykřikuje svoje jméno... *(Najednou hodně znervózní.)*  
Rád bych, aby byl retardovaný, ale co ty víš.

*Pauza.*

LAURENCE: To je celé zase nějaký tvůj fór, že jo?

ANDRÉ: Fór? Přijde ti to vtipný? Jako že mě přepadne nějaký dement, skočí mi po krku a ukradne nám vozík i s celým nákupem... *(Je velice nervózní, sedá si na zem.)* To mi, sakra, řekni, co na tom má bejt vtipného?

*Pauza.*

LAURENCE: Ty se úplně klepeš!

ANDRÉ *(na pokračí zhroucení, je mu do pláče)*: Já mám strach, rozumíš... On byl úplně šílený... Mohl na mě klidně vytáhnout nůž... nebo co já vím. Já se tak bál... Tyhle lidi člověka vyděsej.

*Laurence Andrého obejmě.*

LAURENCE: Už je to pryč, André, všechno bude dobrý. Už bude dobře... Jsem tady s tebou.

ANDRÉ *(rozrušený)*: Chápeš, byla z něho cítit nenávisť... Byl jako dělová koule plná hněvu. Co je to za člověka?

*Pauza.*

LAURENCE: No tak, pojď... Zajdeme za ochrankou.

ANDRÉ: Za ochrankou?

LAURENCE: Ano, za někým z ochranky... Jo? Řekneme jim, co se stalo... Pojď, vstávej... Zvládneš to?

ANDRÉ: Jo.

*Oba společně odejdou.*

**TMA**

*V obývacím pokoji. André s Laurence vejdou domovními dveřmi.*

LAURENCE: Měli jsme poslat tu stížnost.

ANDRÉ: Na co? Na krádež nákupního vozíku?

LAURENCE: Nebo aspoň napsat do knihy přání a stížností.

ANDRÉ: Umiš si představit, jak s tím jdeme na policii... a jak jim vysvětlujeme, že nám někdo ukradl nákup? Byli bysme tak akorát za blbce.

LAURENCE: No ale uznej, že to není normální!

ANDRÉ: Vždyť jsme ten nákup ani nezaplatili... Takže nám nikdo nic neukradl.

LAURENCE: Že nám nikdo nic neukradl? A co ty dvě hodiny, které jsme v tom supermarketu ztratili? Ty nám taky nikdo neukradl?

ANDRÉ: Dvě hodiny, přeháníš...

LAURENCE (*vybuchne*): Přeháním? Já že přeháním? Půl hodiny v zácpě v autě, parkování, parkovací lístek, výtah, vozík, co...? Vždycky jsou naražené na sobě... a člověk u sebe nikdy nemá ani to pitomý euro, protože to by to bylo jinak asi až moc jednoduchý... A co teprve všechen ten čas, co člověk ztratí, když něco nemůže najít, protože zboží přendávají každý týden z regálu do regálu jenom proto, aby nás zblbli... Ravioli místo kafe! Hořčice místo hrášku... Poznámkový bločky místo bot... A to nemluvím o minerálkách... No ano, o těch minerálkách, co jsou vždycky až úplně na konci obchodu... Člověk musí pro balík Evianu urazit dobrých sto metrů... Proč? Proč nám to všechno dělají? A co těch dvacet minut ve frontě u kasy... s těma krůtama a tím jejich "máte věrnostní kartičku"? Strč si tu kartičku někam, krávo! A k tomu všemu ještě ta pětasmdesátiletá bába, co se tři hodiny přehrabuje v peněžence... jenom proto, aby našla ty dva centy, který jí chyběj... Za tři tejdny stejně zaklepe bačkorama, ale hodinu svého života zabije tím, aby to měla přesně! Ale tobě se zdá, že nám nikdo náš čas nekrade!

ANDRÉ (*obezřetně našlapuje okolo*): Až na to, že tentokrát jsme se jaksí k pokladně vlastně ani nedostali.

LAURENCE: To já bych se tam byla dostala docela ráda... Aby to mělo aspoň nějaký smysl! Dotáhla bych to do konce, vydržela až na konec týhle lidský komedie! Aby to mučení nebylo jen tak pro nic za nic! Je osm hodin, z domu jsme vyrazili v šest... To znamená, že jsme ztratili dvě hodiny života! Tak laskavě přestaň říkat, že přeháním!

ANDRÉ: Musíš se trochu šetřit...

LAURENCE: Dvě hodiny se namáháme, snažíme se udělat nákup a nakonec se vrátíme s prázdnou... To je šílený! V jaké době to žijeme... Žijeme v úplně debilní době! Když o tom tak přemýšlím, ten chlápek má vlastně pravdu... Ukrást někomu nákup je prostě rychlejší... Člověk tím ušetří čas. Vytipuješ si dva pitomce, co tlačej vozík, a jdeš domů... Určitě to zabere mnohem méně času.

ANDRÉ: Myslíš, že jí stejné věci jako my?

LAURENCE: Nenakupujeme nijak složitě... Pečivo, máslo, olivový olej, ocet, toaletní papír, kafe, jogurty... Nakupujeme pořád to stejné... Nejspíš nás sledoval, aby zjistil, co tak obvykle jíme... Přinejhorším si tam přihodí pár svých věcí... Třeba ty Chocapicsy... A tradá, vyfoukne nám vozík přímo před nosem... Navíc si nikdo nemá na co stěžovat, takže v tom není vůbec žádné riziko... Možná spíš povzbuzení... Netuším, jestli je vůbec něco, co by mu mohlo zabránit v tom, aby to neudělal znovu.

ANDRÉ: Asi máš pravdu...

*Pauza.*

LAURENCE: Co vlastně budeme dneska večer jíst?

ANDRÉ: Můžeme udělat těstoviny...

LAURENCE: Debilní doba!

ANDRÉ: To nebude tak zlé, Laurence...

LAURENCE: Ještě ty začínej s těma svýma debilníma poznámkama!

ANDRÉ: Přestaň na mě útočit, už toho bylo dost... Nejsem tvůj podřízený v práci.

LAURENCE (*André tal do živého*): Chceš tím snad něco naznačit?

ANDRÉ (*ustupuje*): Ne, nic...

LAURENCE (*agresivně*): André, co to mělo znamenat?

ANDRÉ: To mělo znamenat, že já se tě nebojím! Tak.

LAURENCE: Protože kolegové v práci se mě bojí?

ANDRÉ: Přesně tak... Jsi HR manažerka!

LAURENCE: Prosím?

ANDRÉ: Jsi HR manažerka... manažerka lidských zdrojů?

LAURENCE: Jo, já vím, co jsem. No a?

ANDRÉ: No a? No a trávíš dny tím, že propouštíš lidi.

LAURENCE: Taky je najímám.

ANDRÉ: To je jedno! Všichni z tebe mají strach! Nebo snad ne? Z toho tvého vlivu... "tebe berem, ty vypadni!" Ale se mnou takhle mluvit nebudeš, jasné?

LAURENCE: Co to meleš?

ANDRÉ: Jsi na mě hnusná! Mluvíš se mnou jako se psem. Sakra... Už mě nebaví žít s věčně našťavanou ženskou!

*Docela dlouhá pauza, oba se uklidní.*

LAURENCE: Já jsem našťavaná ženská?

ANDRÉ: Jdu se podívat, co nám ještě zbylo v ledničce.

*André odejde do kuchyně, Laurence se zamyslí. Pauza. André se vrací, vypadá vydešeně. V každé ruce drží jednu obrovskou nákupní tašku z Carrefouru. Pauza.*

LAURENCE: Co to je?

ANDRÉ (*jako omamený*): Náš nákup!

LAURENCE: Cože?

ANDRÉ: Někdo nám vrátil náš nákup.

*Velká pauza.*

LAURENCE: Oni nám ho dovezli?

ANDRÉ: Nejspíš jo...  
LAURENCE: Kde vzali naši adresu?  
ANDRÉ: To netuším...  
LAURENCE: Jak nás mohli najít?  
ANDRÉ: Podle naší kreditky?  
LAURENCE: Vždyť jsme nic neplatili!  
ANDRÉ: Tak já nevím... Podle mobilů.  
LAURENCE: Podle mobilů?  
ANDRÉ: Víš, jak to dneska je... co všechno ty telefony umějí.  
LAURENCE: Jak to myslíš?  
ANDRÉ: Pamatuješ si na toho chlápka, jak... znásilnil ty dvě holky někde na severu?  
LAURENCE: A co jako?  
ANDRÉ: Našli ho díky jeho mobilu!  
LAURENCE: My ale nikoho neznásilnili, ne?  
ANDRÉ: Nejspíš ne... Ale mobily máme!

*Pauza.*

LAURENCE: Jak se sem dostal?  
ANDRÉ: Kdo?  
LAURENCE: Poslíček... Přece neprošel dveřmi!  
ANDRÉ (*rozhlíží se kolem sebe, odejde do kuchyně, zase se vrátí*): V kuchyni je otevřené okno.  
LAURENCE: No a?  
ANDRÉ: No a! No a! Dostal se sem oknem.  
LAURENCE: Přeskočilo ti?  
ANDRÉ: Proč? Máš snad nějaký jiný vysvětlení?

*Laurence prohrabává obě nákupní tašky, dokud nevytáhne účtenku.*

ANDRÉ: Co to děláš?  
LAURENCE: Jdu tam zavolat.  
ANDRÉ: Kam?  
LAURENCE: Do Carrefouru... Tam by něco měli vědět.  
ANDRÉ: Ty na ně máš číslo?  
LAURENCE (*ukáže mu účtenku*): Tady.

*Telefonuje. Pauza.*

ANDRÉ: Tak co?  
LAURENCE: Zvoní to. (*Je nervózní.*) Haló? Ano, dobrý den... Jmenuju se Priouxová, jsem vaše zákaznice... Volám, protože nastal jistý problém... Byli jsme ve vašem supermarketu před chvílí s manželem nakupovat... A někdo nám ukradl nákup... Tedy, někdo nám ukradl vozík s nákupem... A teď jsme se vrátili a někdo nám ho doručil rovnou domů... Ne, ne, nic nechybí... Tedy, myslím,

že ne... ale to není ten problém... No, ten problém je to, že my, ehm... jak bych vám to... netušíme, proč jste nám ten nákup doručili... My si nic neobjednali, rozumíte? Někdo nám doručil nákup... nevyžádaně, tak. To je ono. Doručili jste nám nevyžádaný nákup! Připadá vám to normální? ... Že neznáte všechny poslíčky, kteří pro vás pracují? (*Neudrží se.*) Tak heleďte, vážená dámo, poslíček... takový poslíček... ten si přece nedoručuje, jak se mu zlíbí... Ten čeká na povel! ... Poslíček... se fláká po obchodě, čeká na parkovišti... Nudí se s kolegama... hraje karty... A když na něj přijde řada, dostane objednávku, naloží zboží do auta a doručuje! Poslíček pracuje na zakázku! Ale co má znamenat tohle?! ... Že by se jako někdo chtěl vytáhnout? Asi jo, nejspíš jo... Ale že se teda tenhle člověk pěkně vytáhnul!

*Pauza.*

ANDRÉ: Tak co?

LAURENCE (*zakryje sluchátko*): Přepojí mě na jejich rozvážkovou službu.

ANDRÉ: Neměla by ses tak rozčilovat.

LAURENCE (*rozčílí se*): Co si o sobě vůbec myslíš? Něco takovýho jsem v životě neviděla!

*Pauza.*

ANDRÉ: Tak co?

LAURENCE: Nikdo to nebere, hraje tam hudba...! Co je tohle za podnik?

ANDRÉ: Dej mi to.

LAURENCE: Co?

ANDRÉ: Jsi strašně naštvaná, v tomhle stavu nemůžeš... Dej mi to.

*Pauza. Laurence nerada podá sluchátko Andrému. Pauza.*

LAURENCE: Pořád to nikdo nebere?

ANDRÉ: Ne, hraje tam hudba.

LAURENCE: Co je tohle za podnik?

ANDRÉ (*zcela klidně*): Haló? ... Ne, já jsem manžel paní Priouxové... Aha, už odešli? Takže na rozvážce už nikdo není? ... Ano, já vím, že je docela pozdě, ale ehm... můžete mě přepojit na někoho, kdo to má na starosti? Někdo, kdo by mi mohl dát nějaké vysvětlení? ... Aha, takže tam není vůbec nikdo? ... Zavíráte? Ale ano, je pozdě, samozřejmě, ale ehm... ale opravdu se stává, že doručujete nákupy klientům, kteří si nic neobjednali? ... Nic o tom nevíte? Protože my, víte, my jsme nebyli doma, když na ten nákup přivezli... A ten, kdo to přivezl, teda ten poslíček, evidentně vlezl dovnitř oknem v kuchyni... Pořád vám to připadá normální? ... Ve kterém bydlíme patře? Právě že v pátém, ale... Takže v tomhle se asi shodneme, že tohle není normální... (*K manželce. Přes zakryté sluchátko.*) Říká "to je divný"... (*Operátorce.*) Ano, ano, není to normální... Ale, už se to stalo? Myslím jako... jestli si myslíte, že je možné, aby se něco takového mohlo... Že to je otázka na rozvážkovou službu? ... Ano, já vím, že už odešli. Ale co vy? Co vy? Myslíte, že je to možné? ... Aha, takže možné to asi je? ... Ale není to normální. Dobrá, myslím, že už se trochu točíme v kruhu, takže...

Přesně tak, zavolám zítra ráno... Ano, jistě, rovnou na rozvážkovou službu, rozumím...  
Nashledanou... Nashledanou. (*Zavěsí.*)

ANDRÉ: Říká, že možné to je.

LAURENCE: Jo, ale taky říká, že to není normální!

*André se dívá do tašek a zběžně kontroluje jejich obsah.*

ANDRÉ: Lupínky, aviváž, sýry... Je to tak, tohle je náš nákup. (*Narazí na krabici Chocapicsů.*) My jsme ale blbí!

LAURENCE: Proč?

ANDRÉ: No, hele, zase ten cvok... Koukni... (*Zarachtá krabici s cereáliemi.*) To jsou ty jeho Chocapicsy! Přivezl nám to ten šílenec!

LAURENCE: Ten študák?

ANDRÉ: Nejspíš jo! Nikdo jiný to snad ani být nemůže! My jsme ale blbí! My jsme tak blbí...! To byl on, on nám to přivezl!

LAURENCE: Oknem?

ANDRÉ: Je to naprostej magor!

LAURENCE: No ale stejně... šplhat po okapu sem k nám se dvěma plnými nákupními taškama?

ANDRÉ: On tu hloubku pod sebou nevnímá... Vůbec mu to nedochází!

LAURENCE: Proč by to dělal?

ANDRÉ: Protože... protože... co já vím... Třeba dostává za donášku peníze... Možná potřebuje peníze... Takže krade lidem vozíky s nákupem a pak jim je doručí!

LAURENCE: Ale my jsme nic neplatili, ne?

ANDRÉ: Zatím ne! Zatím! Na tuti nám ale pošlou fakturu!

LAURENCE: Já za tenhle dovezený nákup rozhodně nic platit nehodlám! V jaké době to žijeme... Debilní doba!

*Pauza.*

ANDRÉ: Měli bychom to vybalit.

LAURENCE: To myslíš vážně?

ANDRÉ: Přece ten nákup nenecháme uprostřed místnosti?

LAURENCE: Doufám, že si děláš srandu.

ANDRÉ: No... copak to není náš nákup?

LAURENCE: Náš nákup? Co ty o něm vlastně víš?

ANDRÉ: Hele, podívej... kafe, máslo... lupínky?

LAURENCE: Ale já lupínky, co prošly oknem, jíst nebudu.

ANDRÉ: Na chuti to přece nic nemění.

LAURENCE: Nemůžeš vědět, jestli do toho někdo něco nedal! Vždyť toho chláпка vůbec neznáme... (*Pauza. Laurence přejíždí obývací pokoj pohledem.*) A do háje!

ANDRÉ: Co se děje?

LAURENCE: Určitě nám vykradli byt.

ANDRÉ: Myslíš?

LAURENCE: Chlap, co leze dovnitř oknem... Že se nestydí!

*André rychle přejde ke komodě a zkontroluje obsah zásuvek. Laurence zmizí v chodbě. André všechno prohlédává. Laurence se vrací...*

LAURENCE: Moje šperky nechal na pokoji!

ANDRÉ: Nic nechybí?

LAURENCE: Ne, v našem pokoji nebyl.

*André chce otevřít dveře, ale nejde to.*

LAURENCE: Co děláš?

ANDRÉ: Ty dveře jsou zamčené!

LAURENCE: Cože?

ANDRÉ (*ledově chladně*): Dveře do pokoje pro hosty jsou zamčené.

LAURENCE: V pokoji pro hosty někdo je?

ANDRÉ: Zjevně ano, protože je zamčeno zevnitř!

LAURENCE: Co to je za blbost?

*Laurence se pokusí otevřít dveře sama, lomcuje klikou, rozčíljuje se.*

ANDRÉ: Jsem si jistý, že bude vevnitř!

LAURENCE: Kdo?

ANDRÉ: Poslíček... Asi jsme ho překvapili a tak se tam zamknul.

LAURENCE (*polohlasně*): Pst... Pst! Poslouchej... Poslouchej... Slyšíš?

ANDRÉ (*polohlasně*): Co je to za zvuk?

LAURENCE (*polohlasně*): Voda.

ANDRÉ (*polohlasně*): Cože to je?

LAURENCE (*polohlasně, ale rozčíleně*): Voda! Prostě voda... Tekoucí voda.

ANDRÉ: Prasklo potrubí?

LAURENCE: Pst!

*Oba dva poslouchají u dveří.*

LAURENCE: To je sprcha... Takhle teče voda ve sprše.

ANDRÉ: Proč by se ten pitomec sprchoval?

LAURENCE: Aby se umyl.

ANDRÉ: No to jo... Ale proč zrovna u nás?

LAURENCE: Asi se zpotil.

ANDRÉ: Cože?

LAURENCE: Jen si představ poslíčka po celém pracovním dni...

ANDRÉ: Kdo jste? Co tady děláte? No tak! Co vlastně chcete?

LAURENCE: Neslyší tě, je ve sprše.

*André si zajde pro baseballovou pálku a zase se vrátí ke dveřím.*

LAURENCE: Co to děláš?

ANDRÉ: Až vyleze, bude lepší, když...

LAURENCE: Pst! (*Přitiskne ucho na dveře.*) Už neteče.

ANDRÉ: Seš si jistá?

LAURENCE (*znovu přitiskne ucho na dveře*): Už neteče.

ANDRÉ: Co dělá?

LAURENCE: Asi se utírá.

ANDRÉ: To je blbost.

LAURENCE: Takhle po sprše ani ne...

*André poslouchá přes dveře.*

LAURENCE: Co dělá?

ANDRÉ (*znovu přitiskne ucho na dveře*): Chodí.

LAURENCE: Chodí? Proč chodí?

ANDRÉ: Copak já vím...

LAURENCE: Třeba něco hledá?

ANDRÉ: Co?

LAURENCE: Něco hledá... Určitě musí něco hledat!

ANDRÉ: Myslíš?

LAURENCE: Člověk, který chodí, musí taky něco hledat.

ANDRÉ: Proč by něco hledal?

LAURENCE: Hledá... Hledá... Určitě hledá něco ve tvých papírech.

ANDRÉ: V jakých papírech?

LAURENCE: V těch příbalových letácích, co je pořád skladuješ... Tady nejde o nákup, tohle je loupež!

ANDRÉ: Myslíš?

LAURENCE: Samozřejmě, copak se k nám nevloupal?

ANDRÉ: Sakra! (*Poslouchá za dveřmi, pak osloví člověka za nimi.*) Jde vám o loupež? (*S mnohem větší razancí.*) Pane? Jde vám o loupež?!

LAURENCE: Nevystraš ho.

ANDRÉ: Jak nevystraš? Vystrašení jsme tady hlavně my! (*Hlasitěji. Křičí.*) JDE VÁM O LOUPEŽ?

*Pauza.*

LAURENCE: Proč neodpovídá?

ANDRÉ: Já nevím, s lupičem takhle diskutuju poprvé.

LAURENCE (*najednou znervózní*): Když na to přijde, možná nás chce zabít!

ANDRÉ: Ale ne, určitě nás nezabije. Chlápek, co se sprchuje... To není zabiják.

LAURENCE: Určitě?

ANDRÉ: No tak, myslí trochu... Copak si předtím, než půjdeš někoho zavraždit, dáš sprchu?

LAURENCE: Proč ne?

ANDRÉ: Sprcha... tu máš... aby ses umyla od krve... abys zničila stopy! Vrah se sprchuje po činu... Ne před ním!

LAURENCE: O co mu teda ale jde?

ANDRÉ: To já nevím... To nevím.

*Laurence se rozpláče Andrému v náručí.*

LAURENCE: Já se bojím André, já se hodně moc bojím.

*André ji pevně obejmě.*

ANDRÉ: No tak, Laurence, seber se... Co? Musíme být silní.

LAURENCE: Ano... máš pravdu... Tak to udělej... Vyráz ty dveře!

ANDRÉ: Co?

LAURENCE: Vyráz dveře, nemůžeme ho tam přece nechat chodit jen tak.

ANDRÉ (*nijak se do toho nehrne*): No... jo.

*André váhá, přemýšlí, jak do toho. Netuší, jak by to měl provést.*

LAURENCE: Co děláš?

ANDRÉ: Promiň, dveře vyrážím poprvé...

LAURENCE: Rozeběhneš se a pak to...

ANDRÉ: Jasně, děkuju, tohle tak nějak tuším... aspoň teda rámcově. (*Soustředí se, dvakrát pokrčí nohy, aby je uvolnil, chvíli váhá, než se rozeběhne. Ale zastaví se. Podává Laurence baseballovou pálku.*) Na, vem si to.

LAURENCE: Co s tím mám dělat?

ANDRÉ: Jestli vyběhne ven, tak ho praštíš.

LAURENCE: Opravdu? Já nevím, jestli...

ANDRÉ: Flákneš ho do hlavy.

LAURENCE (*nijak se do toho nehrne*): Opravdu? Kam si mám stoupnout?

ANDRÉ: Vedle dveří a když vyběhne, bum!

*Laurence jde ke dveřím a zvedne pálku. André se rozbíhá. Dveře se otevírají. V nich stojí Patrick, je do půl těla nahý, kolem pasu má ručník.*

PATRICK (*překvapeně, k Laurence*): Ahé thó tó déháté?

*Pauza.*

LAURENCE (*máchně do vzduchu*): Do you speak French?

PATRICK: Hožé?

LAURENCE: Rozumíte mi?

PATRICK (*ukazuje na pátku*): Phóš mháš thũ pákhũ?

LAURENCE: Ano, jistě... (*Sklopí pátku. Mluví s Patrickem jako s mentálně retardovaným.*) Vy jste v našem pokoji pro hosty.

PATRICK: Ho há?

LAURENCE: No a... vy nejste náš host, že?

ANDRÉ: V našem pokoji pro hosty nemáte co dělat.

PATRICK (*rozčileně*): Hý hté hũhlně hithomý!

*Pauza. André i Laurence jsou jako zkamenělí.*

PATRICK: Hak he háš momo?

LAURENCE: Prosím?

PATRICK (*k Laurence*): Hak he háš momo?

ANDRÉ: Momo tady není!

PATRICK (*k Laurence*): Momo?

LAURENCE: Momo?

PATRICK (*nadšeně*): Momo! Momo!

LAURENCE: Co "momo"?

PATRICK: Hak he háš momo?

LAURENCE: Kdo je momo?

PATRICK (*s úsměvem od ucha k uchu*): Thó phýl htýp?

LAURENCE: Bude líp?

PATRICK: Nhé... htýp... tho hé htýp?!

LAURENCE: Aha, vtip... Ne, to není vtip!

PATRICK (*obejme Laurence*): Phobhahuila shi nhě, momo!

*Patrick se vrátí do pokoje pro hosty, dveře nechá za sebou otevřené. André s Laurence se na sebe zkoprněle dívají.*

LAURENCE: Co je ten člověk zač?

ANDRÉ: To je sci-fi.

*André bere do ruky pátku a jde do pokoje.*

ANDRÉ (*za scénou*): Hej! Tady nemůžeš zůstat!

PATRICK (*za scénou*): Há shé hóbhékham... Há shé hóbhékham!

ANDRÉ: Ano, jistě, ale... musíte odejít, pane!

PATRICK (*za scénou*): Nhéch mňhé v khlýdhu!

*André vychází z pokoje.*

LAURENCE: Co říkal?

ANDRÉ: Říkal... Říkal... já nevím, co říkal.  
LAURENCE: Nechce odejít?  
ANDRÉ: Já nevím... Zavřel se v koupelně. *(Přes dveře.)* PANE! PANE!  
LAURENCE: Nech toho, copak ti nedošlo, že je hluchoněmý?  
ANDRÉ: Hluchoněmý? ... Zavoláme policii!  
LAURENCE: A co jim asi tak budeš povídat? Že se nám tady poslíček sprchuje?  
ANDRÉ: No jo...  
LAURENCE: Co by podle tebe měli dělat?  
ANDRÉ: Ale, Laurence... Vždyť to není normální! *(Laurence začne prohledávat kabát pověšený na dveřích.)* Co to děláš?

*Laurence šacuje kabát.*

LAURENCE: Třeba tam má ty letáky. *(Laurence prohledává kabát. Objeví fotografii, prohlíží si ji, vypadá dost překvapeně.)* Podívej se na tu fotku.  
ANDRÉ: Co s ní?

*Podezřivě mu ukazuje fotografii.*

LAURENCE: Hraje volejbal.  
ANDRÉ: Jo?  
LAURENCE: Hraje volejbal, jako ty.  
ANDRÉ: No a?  
LAURENCE: To je zvláštní...  
ANDRÉ: Je spousta lidí, co hrajou volejbal.  
LAURENCE: Ne, spousta ne... spousta ne. Jsou lidé, co hrají volejbal, ale není jich většina.  
ANDRÉ: Co se tím snažíš dokázat?  
LAURENCE: Nic, jenom přemýšlím, jen tak... Přemýšlím. *(Žalujícím tónem.)* Není náhodou z vašeho týmu?  
ANDRÉ: Já toho chlapa neznám!  
LAURENCE: Nebo jste se potkali třeba někde na turnaji.  
ANDRÉ: Co?  
LAURENCE: Třeba byl v týmu, proti kterému jste hráli... a porazili je! Jeho to naštvalo a tak se teď přišel pomstít!  
ANDRÉ: Já toho chlapa v životě neviděl!  
LAURENCE: Zkus si vzpomenout... Nebyl tam třeba jenom jako náhradník?  
ANDRÉ: Náhradník? Proč by se k nám ale chodil sprchovat? Co to je za pomstu, jít se k někomu osprchovat! Uznej, že je to pěkná hovadina!  
LAURENCE: Ale ty aspoň uznej, že je to zajímavý. *(André si od Laurence vezme kabát a prohledává ho sám. Vytáhne kousek papíru a čte.)* Co to máš?  
ANDRÉ: Lístek z čistírny... A do háje!  
LAURENCE: Co je?  
ANDRÉ: Jmenuje se Prioux.

LAURENCE: Cože?

ANDRÉ: Ten blbec se jmenuje Prioux.

LAURENCE: To není možný, ne? (*Laurence mu vytrhne lístek z ruky, čte z lístku.*) Levandulová čistírna... ulice Vylodění číslo 14, Montpellier. Kabát. Čištění. 14 euro. Zákazník: Prioux. (*Pauza.*) To je nějaký tvůj příbuzný?

ANDRÉ: Ne! Já ho neznám.

LAURENCE: Určitě?

ANDRÉ: Nevím, co je ten člověk zač!

LAURENCE: Ale proč se jmenuje stejně jako ty?

ANDRÉ: Nemám tušení... Priouxů jsou tisíce.

LAURENCE: Tisíce?

ANDRÉ: Ano, já to teda nikdy nepočítal... Ale stovky určitě... Stovky jich budou.

LAURENCE: Víš určitě, že to není nikdo z rodiny?

ANDRÉ: Já nemám rodinu v Montpellier...

LAURENCE: Co když je to třeba nějaké utajené dítě?

ANDRÉ: Které se schovává v Montpellier? Neblbni... Já toho chláпка v životě neviděl.

LAURENCE: Určitě?

ANDRÉ: Proč bych ti lhal?

*Laurence se začne znovu hrabat v peněžence.*

LAURENCE: To snad není pravda!

ANDRÉ: Co?

LAURENCE: Hele, to jsme my!

*André bere fotku do ruky.*

ANDRÉ: Co to je za fotku? Ty ji znáš?

LAURENCE: Ne, netuším, odkud je.

ANDRÉ: Koukni, jak vypadám... Podle obličeje mi nebylo ani čtyřicet...

LAURENCE: Kde to je focené?

ANDRÉ: Nemám páru... Možná v Maroku?

LAURENCE: V Maroku?

ANDRÉ: Ano, podívej... Ten velbloud za náma.

LAURENCE: Jak jsme byli tehdy v Agadiru?

ANDRÉ: Jasně, hele, tam vzadu je vidět moře... Kdo to fotil?

LAURENCE: Možná on?

ANDRÉ: Ten poslíček? Co by s náma dělal v Maroku?

LAURENCE: Já nevím, bylo to dvacet let zpátky. (*Laurence otočí fotografii.*) Táta s mámou?

ANDRÉ: Cože?

LAURENCE (*podává fotografii Andrému*): Zezadu je na té fotce napsáno "táta s mámou".

ANDRÉ: Já se začínám bát, Laurence... Já mám strach.

LAURENCE (*přemýšlí nahlas*): Táta s mámou? Kdo to, sakra, je?

ANDRÉ: Jmenuje se Prioux, hraje volejbal... Má naši fotku! O co mu jde?

*Pauza.*

LAURENCE: Budeme se muset zeptat... Hej, musíme si promluvit!

ANDRÉ: Jak si s ním chceš promluvit, když je hluchoněmej?

LAURENCE: To nech na mě... On sice neslyší, ale všechno chápe.

ANDRÉ: Všechno chápe? Tak to má teda štěstí...

LAURENCE: Je nejspíš jediný, kdo ví, jak to bylo, ne?

ANDRÉ: No jo... To asi jo.

LAURENCE: Takže je taky jediný, kdo nám může pomoci...

ANDRÉ: Myslíš?

LAURENCE: Jednoznačně... Přistoupíme na tu jeho hru.

ANDRÉ: Jak to chceš udělat?

LAURENCE: Půjdeme za ním... Půjdeme za ním... A ukážeme mu, že se ho nebojíme! Když nebudeme mít strach, tak nás k sobě pustí.

ANDRÉ: Ušijeme na něj boudu?

LAURENCE: Přesně tak... Ušijeme na něj boudu... A dostaneme ho!

**TMA**

*André s Laurence sedí v obývacím pokoji. Nehnutě čekají, nic neříkají.  
Patrick vychází z pokoje. Je oblečený.*

PATRICK: Hšehnó fhohotjě momo?

LAURENCE: Hšehnó fhohotjě momo? Ano, ano...

PATRICK: Hšehnó fhohotjě toto?

ANDRÉ: Jasně... Všechno v pohodě toto.

PATRICK: Hád hás hithým!

ANDRÉ: Jasně, ano... Venkuje hezky, co?

PATRICK (*dojatě*): Toto, momo...

LAURENCE (*přehnaně artikuluje*): Aha. Tati, mami? Tati, mami? (*Andrému.*) Tati, mami!

ANDRÉ: Jasně... Tati, mami... Samozřejmě!

PATRICK (*vrhne se Laurence do náručí*): Mómomo! Momo!

LAURENCE (*cítí se trapně*): Ale to víš, že jo, drahoušku...

*Patrick se pustí Laurence a celý dojatý se obrátí k Andrému.*

PATRICK: Toto.

ANDRÉ (*přehnaně artikuluje*): Jo, jasně, tati... Všechno v pohodě, ty můj kluku?

PATRICK: Hé thó fhájn thát shý poháthnou sphchů.

ANDRÉ (*nerozuměl ani slovo*): A no jo... Ano, samozřejmě.

LAURENCE (*procedí mezi zuby*): Co říkal?

ANDRÉ (*procedí mezi zuby*): Nevím.

LAURENCE (*přehnaně artikuluje*): Tak copak hezkého jsi dneska dělal?

PATRICK: Thnéskha rháno shém bhýl skhámarháthem vpháshenu phláfat... phróthóše shém fsthál prshó... phák shém chvhýlhy chéthl knhýškhu, dhály shmé shy snýdhaňhy, phak shém shél nghanhákhup - thý shés throhů nhástfhal... Há phák shém shé fráthyl dhomhů a thál shý sphchů...

LAURENCE: Tak to jsi měl pořádně nabitý den.

ANDRÉ: Tys mu rozuměla?

LAURENCE: Vůbec...

ANDRÉ (*když mluví, hodně gestikuluje*): Každopádně ty... vypadáš dobře... ve formě... co, ne...

PATRICK: Thý tháky.

*Pauza.*

LAURENCE (*přehnaně artikuluje*): To víš, my jsme taky moc rádi, že tě vidíme, ehm... (*Procedí mezi zuby.*) Sakra, jak se ten blbec jmenuje křestním jménem...? Ehm...

ANDRÉ (*jako šílenec vystrčí ruku před sebe a s nuceným úsměvem řekne*): André!

PATRICK (*dívá se na něj jako na zjevení*): Shó thý hjě?

ANDRÉ (*jako šílenec vystrčí ruku před sebe a s nuceným úsměvem řekne*): André!

PATRICK: Shó shé thý tháló?

*Patrick se na něj dívá jako na zjevení.*

ANDRÉ: To je taková hra... na jména. Nechceš si zahrát? Co? Hru na jména? Každý řekne svoje křestní jméno! André!

LAURENCE: Laurence!

ANDRÉ: André!

LAURENCE: Laurence!

PATRICK: Thó hé phbhóst.

LAURENCE: Ne, ne, to není blbost... Pojď, zahrajeme si! Laurence!

ANDRÉ: André!

PATRICK (*aniž by tomu úplně rozuměl*): Pátyk? Pátyk?

ANDRÉ: Jak Pátyk? (*Přehnaně artikuluje a ještě si vypomáhá velkými gesty*): AN... DRÉ! AN... DRÉ!

LAURENCE (*přehnaně artikuluje a ještě si vypomáhá velkými gesty*): LAU... RENCE! LAU... RENCE!

PATRICK (*začne se smát*): PÁ... TYK! PÁ... TYK!

LAURENCE (*hodně zvesela*): Aha, PA...TRICK? Patrick! Bravo, Patricku! (*Zatleská mu.*) Bravo!

ANDRÉ (*také tleská*): Bravo, Patricku!

PATRICK (*radostí doslova září*): Pátyk! Pátyk!

*Všichni se smějí.*

ANDRÉ: Tak to je fajn, Patricku...

PATRICK: Pátyk! Pátyk!

LAURENCE: Ano, je fajn, že si rozumíme... Hra skončila.

PATRICK (*Andrému*): Phóš thý mý hýkhal pháne?

ANDRÉ (*s nechápavým úsměvem*): Ano?

PATRICK (*Andrému*): Phóš thý mý hýkhal pháne?

LAURENCE: Ptá se, proč jsi na něj před chvílí volal pane.

ANDRÉ (*s výraznými gesty, aby mu bylo rozumět*): Aha, no... Protože... Protože... Teď už jsi velkej pán! Vyrostl jsi! A dospělým se říká pane! To je takový výraz úcty! A já... já... Já tě uznávám! Vážím si tě... Hodně... A tak ti říkám pane... Respekt!

PATRICK: Thó hé phbhóst.

ANDRÉ: Ne, to není phbhóst... ani náhodou... Ne... To je... prostě respekt! Tak to je... mám před tebou respekt!

PATRICK (*k Laurence*): Phóš shý nhě thý thělá phášty thou phésphólofhou phákou?

*Pauza.*

LAURENCE: Nerozumím.

*Patrick vstane a jde pro baseballovou pálku.*

PATRICK (*pohroží Laurence*): Phóš sthé nhě htělý phášty thou phákou?

LAURENCE (*Andrému*): Proč jsme tě ho chtěli praštit baseballovou pálkou? (*Pauza.*) To byla taková legrace... Že ano, André? Milujeme legraci.

ANDRÉ: Jo, byla to jen taková sranda...

PATRICK: Thóchhu dhývna!

LAURENCE: Trochu divná... Aha, přijde ti to divné?

ANDRÉ: No jo, nejspíš to je divný.

LAURENCE: S tvým... tátou... Co, tati? My máme moc rádi legraci. On tráví celý den v lékárně... Já jsem celý den v kanceláři. Takže večer... Rádi se trochu pobavíme.

PATRICK (*s pálkou v ruce*): Mňhé thó mhóc fthýpný nhéphýdhe!

LAURENCE: Že ti to moc vtipné nepřijde? Nám zase docela ano... Je to takový náš způsob humoru.

ANDRÉ: No jo, Paříž! Tady děláme trochu jiný fóry než v Montpellier! Tohle je pařížskej humor!

*Pauza.*

LAURENCE: A co ty vlastně... Ty... Bydlíš v Montpellier?

PATRICK: Jhó, fhmónphejé!

LAURENCE: No jasně... V Montpellier. A proč jsi tam vlastně jel?

*Pauza.*

PATRICK (*Andrému*): Dhýby hjá néhodhjél... thá gbýh vhás zhabhýl!

LAURENCE: Ne, nevím, nerozumím...

ANDRÉ: Já taky ne.

PATRICK (*k Laurence*): Dhýby hjá néhodhjél... thá gbýh vhás zhabhýl.

*Laurence to dojde.*

ANDRÉ: Co říkal?

LAURENCE: Říkal, že... Kdyby neodjel, tak by nás zabil.

ANDRÉ: Tak tos udělal dobře, žes odjel.

LAURENCE: Někdy je dobré si dát pauzu.

PATRICK: Dhásé tlét!

LAURENCE: Dvacet let? Ano, dvacet let... To je pořádně dlouhá pauza

PATRICK: Shnáshyl shém she sháphomhénhou thálé... Nhěšlo thó.

ANDRÉ: Co říkal?

LAURENCE: Říkal, že se snažil zapomenout, ale bylo to těžké. (*Patrickovi.*) To ano, je to těžké...

PATRICK: Fhý sthé sháponhělý?

LAURENCE: My? Jestli jsme zapomněli...? No...

ANDRÉ: Jo, my jsme úplně na všechno zapomněli!

LAURENCE: Jsme rádi, že ses vrátil.

ANDRÉ: Jo, jsme moc rádi.

PATRICK: Há hém tháky hát... Phóthošhe fhás mhám hát! Mhám fhás hát.

LAURENCE (*dojatě*): My tě máme taky rádi.

ANDRÉ: To víš, že tě máme moc rádi...

PATRICK: Há fhás mhyhujhů!

*André je v rozpacích, Laurence vypadá dojatě... Patrick se vrhne Laurence do náručí.*

PATRICK (*pláče*): Mhám thě hát... momo... Mhám thě hát.

LAURENCE: Já tebe taky, zlatíčko... Já tě mám taky ráda.

PATRICK: Nhéothejthěš nýkhám?

LAURENCE (*velice dojata*): Ne, nikam neodejdu.

PATRICK: Mhám thě hát, momo... Mhám thě hát.

LAURENCE: Já tě mám taky ráda, Patricku... Mám tě ráda, Patricku.

*André před nimi stojí jako zařezaný.*

LAURENCE (*dojatě*): Všechno bude dobré, Patricku... Máma je tady, všechno bude fajn.

*Pauza.*

LAURENCE: Zůstaneš na večeri?

PATRICK: Anhó... Hále mhusý mthojý tpró phýthelkhýny!

ANDRÉ: Pro pytel dýní?

PATRICK: Nhé... phýthelkhýny... Mhójoy phýthelkhýny.

LAURENCE: Říká, že má přítelkyni... Ty máš přítelkyni?

PATRICK (*velice dojatě*): Jhó... Hcémhe shé phát...

LAURENCE: Bude si ji brát.

ANDRÉ: To je báječné.

LAURENCE: Já mám takovou radost...

PATRICK: Phũthéme she phát...

ANDRÉ: Jo, jo, já rozumím... Budeš se ženit... Nevím, co na to mám říct... Je to poprvé, co se naše děti, teda vlastně, co se naše dítě... Tedy myslím jako, že ty... se budeš ženit. Je to poprvé.

PATRICK: Phótho shém she fráthyl... Phýšhel shém fhám phétstháfyt mhóji shénu.

LAURENCE: Přišel nám představit svoji ženu. Proto se vrátil... Chce nám představit svoji manželku.

PATRICK: Hsí fhám phétstháfyt mhóji shénu.

ANDRÉ: Samozřejmě, to je v pořádku... Kde je?

PATRICK: Nhá mhóphanashů!

ANDRÉ: Kde?

PATRICK: Nhá mhóphanashů!

ANDRÉ: Na jakým mopanasu?

LAURENCE: Na Montparnassu? Na vyhlídce?

ANDRÉ: Aha, jasně... Šla na vyhlídku na Montparnassu?

PATRICK: Hó!  
ANDRÉ: Co tam dělá?  
PATRICK (*napodobuje člověka, který se rozhlíží po okolí*): Dhývha shé phóhokoly.  
ANDRÉ: Dívá se po okolí? Tak to dobře dělá... Z toho mrakodrapu je nádherný výhled.  
PATRICK: Hé fýdhét shelá Phahýš!  
ANDRÉ: Že je odtamtud vidět na celou Paříž? No jo... To je... Je to... fakt vysoko!  
PATRICK: Mhůshu phó nhý dhójt?  
LAURENCE: Ptá se, jestli pro ni může dojít?  
ANDRÉ: Samozřejmě... Ne? Horší už to snad být nemůže...  
PATRICK: Mhůshu shý fsý tháutó?  
ANDRÉ: Co říká?  
LAURENCE: Může si vzít auto?  
ANDRÉ: Jaké auto?  
LAURENCE: Máme jenom jedno...  
ANDRÉ: Mercedesa?  
LAURENCE: No, ano... Tvoje auto!  
ANDRÉ (*rozladěně*): No, auto, že jo...  
LAURENCE: Potřebuješ ho snad?  
ANDRÉ: No... Ne?

*Pauza.*

LAURENCE: Tak mu dej klíče!  
ANDRÉ (*rozladěně*): No jo furt...

*Pauza.*

PATRICK: Thákšé phó nhý mhůshu sáhjé tháuthem?  
ANDRÉ (*nervózně*): Jo, jasně, autem, rozumím...

*Pauza.*

PATRICK: Tháš mhý khlýše?  
LAURENCE: Potřebuje klíče.  
ANDRÉ: K čemu?  
LAURENCE: Aby nastartoval, ne?  
ANDRÉ: Aha, jo, jasně... No... Jasně, klíče, jo... (*Hledá, kde by je mohl mít. Pak se obrátí na Patricka a přehnaně artikuluje.*) TO JE SMŮLA, JÁ NEVÍM, KAM JSEM JE DAL.  
LAURENCE: Do poličky na chodbě. (*André zpraží Laurence pohledem.*) Hned za dveřmi.  
ANDRÉ (*ledově chladně*): Děkuju, já vím, kde máme poličku... (*Udělá dva kroky a zastaví se. Pak se obrátí na Patricka, přehnaně artikuluje a napodobuje metro.*) NECHCEŠ JET RADĚJI METREM?  
LAURENCE: Nebuď směšný, vždyť je to Patrick!  
ANDRÉ: Ano, já vím, že je to Patrick... Ale...

*André zůstane stát. Laurence vyrazí pro klíče rázným krokem sama, cestou si něco pro sebe říká. Podává klíče synovi.*

LAURENCE: Tady máš, drahoušku.

PATRICK: Thékhuju, momo!

LAURENCE: Ten šedý mercedes na dvoře.

PATRICK: Thékhuju, momo!

*Syn odejde.*

ANDRÉ: Kurva, naše auto? Proč jsi mu dala ty klíče od auta?

LAURENCE: Protože tebe by to asi vytočilo.

ANDRÉ: Vždyť nám ukradne našeho mercedesa!

LAURENCE (*rázně*): Jestli je to náš syn, tak nám ho vrátí.

ANDRÉ: Ty ses úplně zbláznila?

LAURENCE: To spíš ty by ses měl probrat!

ANDRÉ: Mě docela probralo, že nám šlohnul auto.

LAURENCE: Děsí tě to?

ANDRÉ: Co?

LAURENCE: Děsí tě, že máme dítě?

ANDRÉ: O čem to mluvíš?

LAURENCE: Máš strach, že z tebe bude táta?

ANDRÉ: Co tě to popadlo?

LAURENCE: Necítíš se na to ještě připravený?

ANDRÉ: Připravený? Na co připravený? O čem to mluvíš?

LAURENCE: Víš, že ti je podobný?

ANDRÉ: Co to tady na mě zkoušíš?

LAURENCE: Máte podobnou konstituci... stejná ramena, stejné oči... A ty dlaně!

ANDRÉ: Co s dlaněma?

LAURENCE (*zatřepe dlaněmi*): Ano, dlaně! Dlaně... Víš, to, co máme na konci rukou! Má dlaně úplně jako ty!

ANDRÉ: Jak jako já? Taky má deset prstů?

*Pauza.*

LAURENCE: Proč pořád všechno shazuješ?

ANDRÉ: Copak ses úplně pomátla?

LAURENCE: Jmenuje se Prioux!

ANDRÉ: No a? Jsem snad táta všech Priouxů ve Francii? Kam tím míříš?

*Bere do ruky fotografii z Maroka.*

LAURENCE: Byl s námi v Maroku! Na té fotce jsme přece my! Jsme přece na té fotce!

ANDRÉ: Po dítěti přece nezůstanou fotky... ale vzpomínky!  
LAURENCE (*hystericky mává fotkou*): To je fotka na památku! Máme fotky na památku!  
ANDRÉ: Uklidni se! Uklidni se! Přestáváš se ovládat!  
LAURENCE: Já mám toho kluka v sobě, chápeš? Já ho v sobě cítím!  
ANDRÉ: Ale že to trvalo...  
LAURENCE: Cítím, že jsem máma! Dokážeš to pochopit?  
ANDRÉ: Mámou se přece nestaneš jen tak... Ze dne na den! K tomu, abys byla máma, potřebuješ dítě!  
LAURENCE: Přesně tak. A teď ho mám!

*Pauza. André se dívá na svou ženu, jako by zešílela.*

ANDRÉ: Děláš si ze mě srandu?  
LAURENCE (*klidně*): Přemýšlej o tom.  
ANDRÉ: O čem?  
LAURENCE: Jestli je náš.  
ANDRÉ: Je mu čtyřicet!  
LAURENCE: Třeba jsme ho měli hodně brzo... A proto jsme na něj taky zapomněli!  
ANDRÉ: Jak bys na něco takového chtěla zapomenout? Kdybys to dítě devět měsíců nosila v břiše, tak bych si na to nejspíš pamatoval... A ty určitě taky!  
LAURENCE: Co když ne?  
ANDRÉ: Víš co, Laurence? Když matka porodí, potom, co byla devět měsíců těhotná, tak si toho většinou někdo všimne.  
LAURENCE: Co když jsem to nějak vytěsnila?  
ANDRÉ: Vytěsnila?  
LAURENCE: Ano, vytěsnila! Prostě jsem to těhotenství vytěsnila! Existují ženy, které jsou třeba v osmém měsíci a vůbec si to neuvědomují.  
ANDRÉ: Co mi to tady vykládáš?  
LAURENCE: Měl by sis o tom něco přečíst! Jsou dokonce i ženy, které porodí a nevědí o tom!  
ANDRÉ: Takové nebo makové... Ženy... Tyhle ženy existují jenom v časopisech! To jsou ženy, o kterých se píše v černé kronice! Hysterky... napůl divošky... co žijou o samotě někde na statku... v Savojsku... takové ty horalky!  
LAURENCE: Ale žijí i v nížinách.  
ANDRÉ: Ani náhodou! Umíš si představit, co musí asi tak mít v hlavě ženská, která má břicho jak balón a ničeho si nevšimne? Ale víš co, Laurence... Ty máš vysokoškolský diplom, ty máš průměrný inteligenční kvocient. Kdyby tys porodila dítě, tak by sis toho určitě všimla!  
LAURENCE: A co ta Courjaultová?  
ANDRÉ: Kdo to má být?  
LAURENCE: Ta šílená matka, co strčila svoje děti do mrazáku. Určitě víš, koho myslím.  
ANDRÉ: Něco mi to říká... A co s ní?  
LAURENCE: Tahle ženská, která nemá se Savojskem nic společného, vytěsnila nejen těhotenství, ale taky mateřství!

ANDRÉ: Co s tím máme společného? Proč mi tady vykládáš něco o zmražených dětech? My žádné dítě do mrazáku nestrčili!

LAURENCE: Co ty víš? Ptal ses ho na to?

ANDRÉ: Mně přijde dost rozmraženě... Na to, aby nás všechny jednou přived do blázince.

LAURENCE: No a? Možná si nepamatuju, že jsem tohle dítě porodila, prostě proto, že... že... neměl jsi to dítě s jinou ženou?

ANDRÉ: Prosím tě, prober se konečně.

LAURENCE: Proč? Mně to nepřijde tak divné! Spousta mužů má někde nějaké utajené děti!

ANDRÉ: Tak to by tenhle byl fakt super tajnej...

LAURENCE: Kolik jich známe? Co? Jsou přece muži, kteří mají nemanželské děti, že jo? To se stává, ne? I v lepších rodinách... Existují přece chlapi, co odmítají uznat svého levobočka. Ti přece nejsou jenom v časopisech. A nemá to nic společného s životem na horách!

*André se chytá rukama za hlavu.*

LAURENCE: Máš milenku?

ANDRÉ: Pane bože...

LAURENCE: André! Máš milenku?

ANDRÉ: To je peklo.

LAURENCE: No tak, André, nebyl bys první ani poslední! Mít mimomanželský poměr není trestné... Já bych to dokázala pochopit! Celé dny trávíš v lékárně... dýcháš samé ty jedovaté výpary. Jednou to přijít musí! Leze ti to krkem! Už nemůžeš! A budeš mít plné právo si zavolat nějakou kurvičku, abys přišel na jiné myšlenky! Nikdo po tobě nehodí kamenem! Kriminálnika to z tebe neudělá! Jenom tě prosím, abys mi to řekl!

ANDRÉ: Já žádnou milenku nemám! Tak co, spokojená?

LAURENCE: Dneska žádnou nemáš? Dobře, může být... A co před čtyřiceti lety? Měl jsi nějakou? To mě zajímá ze všeho nejvíc!

ANDRÉ: Ani tehdy...

LAURENCE: Nikdy jsi neměl žádnou milenku?

ANDRÉ: Ne!

LAURENCE: Tys nikdy neměl sexuální poměr s nějakou jinou ženou než se mnou? Za celých těch čtyřicet let, co jsme spolu?

ANDRÉ: Ne!

LAURENCE: A to si myslíš, že ti to spolknou?

ANDRÉ: Jo!

LAURENCE: Přisáháš? Odpřísáhneš mi to na život svojí mámy?

ANDRÉ: Moji mámu do toho laskavě netahej.

LAURENCE (*jako šílená*): Přísahej na svoji mámu! Přísahej, žeš mě nikdy v životě nepodvedl... Přísahej na svoji mámu!

ANDRÉ: Nech mou mámu na pokoji...

*Pauza.*

LAURENCE: Fajn, tak odpřísáhneš mi to nebo ne?

ANDRÉ: Pokud vím, tak nic nebylo... Ale já už ani nevím, co vím.

LAURENCE: Ty si nikdy nic nepamatuješ... Zapomněl jsi na svoje milenky? Tak zapomeneš i na kluka! Budeš teď zapomínat na všechno?

ANDRÉ: Nepamatuji si, co jsem dělal před padesáti lety!

LAURENCE: A před čtyřiceti? Nepamatuješ? Nevzpomínáš si, s kým ses před čtyřiceti lety vyspal?

ANDRÉ: Co na tom teď sejde? Co...? Změnilo by to něco? Možná jsem s někým něco měl, bokem, už ani nevím, ale co by to teď mělo měnit, kurva! Máme tady cvoka, co nám krade nákupy a nasáčkuje se nám do obývacího s listkem z čistírny! Fakt netuším, co s tím má mít co společného, že jsem si před čtyřiceti lety s jednou ženskou zašukal!

LAURENCE (*má na krajíčku*): Jak jsi mě mohl podvést?

ANDRÉ: Já nevím... (*Pokusí se ji obejmout.*) Uklidníme se...

LAURENCE: Nešahej na mě! Jen si běž za tou děvkou!

ANDRÉ: Ale ta ženská už není... Už dávno ne.

LAURENCE: Co? Ona umřela?

ANDRÉ: Nejspíš jo, určitě umřela...

LAURENCE: Jak jsi mě mohl podvést?

ANDRÉ: Já tě nepodvedl... Já jen...

LAURENCE: Podvedl jsi mě, co by to mělo být jiného?

ANDRÉ: Možná... malinko.

LAURENCE (*zuří*): Malinko? Na nějaký malinko ti kašlu!

*Pauza.*

LAURENCE: Tak kdo to byl?

ANDRÉ: Nikdo...

LAURENCE: Kdo to byl?

ANDRÉ: Já už nevím...

LAURENCE: André, přestaň ze sebe laskavě dělat blbce! Co byla zač?

ANDRÉ: Ženská z reality! Spokojená?

LAURENCE: Ano, naprosto spokojená... Úplně nadšená. Kde jste se potkali?

ANDRÉ (*zoufale*): Chjo...

LAURENCE: Kde jste se potkali?

ANDRÉ: Na chodníku.

LAURENCE: Takže to byla šlapka?

ANDRÉ: Ale ne, vůbec ne... Potkali jsme se na chodníku... Prostě venku, na ulici... Děkala v realitce... A realitní makléři vždycky čekají venku před domem.

LAURENCE: Odkdy se takhle setkáváš s realitními makléřkami?

ANDRÉ: Bylo to před čtyřiceti lety... Hledal jsem tehdy nějaké prostory pro svoji lékárnu!

LAURENCE: Pokračuj!

ANDRÉ: Ukázala mi asi tři různé nebytové prostory... Byla to ta, co mi našla lékárnu na rohu ulice Vaugirard.

LAURENCE: A co bylo dál?

ANDRÉ: Dál, dál... Chovala se naprosto profesionálně... S prodejcem to skvěle usmlouvala...  
Podařilo se jí cenu srazit hodně dolů...  
LAURENCE: A pak si sundala kalhotky!  
ANDRÉ: Hele, Laurence...  
LAURENCE: Jak jsi mě mohl...  
ANDRÉ: Mně bylo dvacet, jí čtyřicet... Byl jsem nevybouřenej... Takové věci se stávají.  
LAURENCE: Zavolej jí!  
ANDRÉ: Prosím?  
LAURENCE: Tý děvce...  
ANDRÉ: Ale no tak, prosím...  
LAURENCE: Prosím? Je to matka tvého syna...  
ANDRÉ: Vyspal jsem se s ní jenom jednou!  
LAURENCE: To na jedno dítě úplně stačí! Dělej, zavolej jí!  
ANDRÉ: Už na ni ani nemám číslo, je to čtyřicet let zpátky!

*Laurence přinese telefonní seznam.*

LAURENCE: Jak jse jmenuje?  
ANDRÉ: Já nevím... Dneska už bude nejspíš mrtvá.  
LAURENCE (*hodně zuří*): Jak se jmenuje?  
ANDRÉ: Jak si to podle tebe asi tak mám pamatovat. Jsem rád, když si vzpomenu, že byl tehdy prezidentem Giscard!  
LAURENCE: Jestli jsi mě za čtyřicet roků podvedl jenom jednou, tak mi neříkej, že jsi zapomněl, jak se jmenuje!

*Pauza.*

ANDRÉ: Jacqueline.  
LAURENCE: Jacqueline a jak dál?  
ANDRÉ: Paparopoulos.  
LAURENCE: Prosím?  
ANDRÉ: Jacqueline Paparopoulos.  
LAURENCE: Ona je Řekyně?  
ANDRÉ: Nejspíš ano.  
LAURENCE: Tak to je potom jasný... Není divu, že tvůj syn neumí slovo francouzsky. (*Hledá v seznamu.*) Paparopoulos... Paparopoulos... Jak se to píše?  
ANDRÉ: No... Papa jako papá... ro... ro... a poulos, jako poulos.  
LAURENCE (*hledá*): Paparopoulos! Paparopoulos... Mám ji! Jacqueline Paparopoulos! Prej že je mrtvá! Ta má tvrdej kořínek, děvka jedna!

*Vytáčí číslo na telefonu.*

ANDRÉ: Co to děláš?

LAURENCE: Volám tý tvý děvce.

ANDRÉ: Ale no tak, Laurence! Přece nebudeš tu nebohou ženskou takhle otravovat...

LAURENCE: Takže ty se nechceš dozvědět, jestli jsi otec? “Haló? Paní Paparopoulos? (*Žvýštl hlas, jako by mluvila k nedoslýchavému.*) Dovolala jsem se k Jacqueline Paparopoulos? Já jsem Andrého žena... Andrého manželka! Ano, Andrého! ... André... táta. Ne, táta Paparopoulos... Klukův táta! André Prioux? Ten lékárník. Vzpomínáte si? ... Lékárna na rohu ulice Vaugirard, pamatujete? (*Andrému.*) Ona má snad Alzheimeru nebo co! Máte děti? ... Dvě? Jak se jmenují? Ten starší se jmenuje Nikos? Kolik mu je? Aha, už umřel? To je teď asi jedno... A co ten druhý? Jak se jmenuje ten druhý? Pathos? Pathos? (*Andrému.*) Jak se řekne Patrick řecky?

ANDRÉ: Pathos?

LAURENCE: Kolik je Pathosovi roků? Čtyřicet dva? To je on! Ne, říkám, že to je on! Zrovna byl u nás! Jak to, že to není možné? ... Co že je? Ve vězení? Pathos je ve vězení? (*Andrému.*) Tvůj syn utekl z vězení. Nemohli ho propustit? Říkám, jestli to nemohli propustit, protože od nás právě teď odešel... Pathos, menší brunet, asi tak metr šedesát? Že je plešatý? Pathos je plešatý? Vysoký dvoumetrový plešoun? Tak to ho nepropustili... Ne, říkám, že si ho ve vězení nechali... Určitě, jestli má dva metry, tak to tak bude lepší... Takže nemáte syna v Montpellier? Nic o tom nevíte? Dobře... Tak se jděte vycpat! Ne, říkám, abyste se šla vycpat! ... Děvko!” (*Prudce zavěsí.*)

*Laurence se chce brečet. André ji bere do náruče. Konejšil ji, tiskne ji k sobě. Pauza.*

ANDRÉ (*vládně*): No tak, uklidni se... Tohle dítě, tedy chci říct tenhle kluk nebude náš. My jsme ho nezplodili, je to tak?

LAURENCE (*nejistě*): Seš si jistý, že není tvůj?

ANDRÉ: Není...

*Pauza.*

LAURENCE: Tak jo, už mi to je jasné!

ANDRÉ: Co?

LAURENCE (*jako by na něco velkého přišla*): Je adoptovaný!

ANDRÉ: Prosím?

LAURENCE: Když není náš, tak jsme ho prostě adoptovali! Proto je taky starší... Adoptovali jsme ho!

ANDRÉ: Nezačínej s tím zase!

LAURENCE: Chtěli jsme tehdy dítě. Nemohli jsme ho mít sami... Tak jsme ho adoptovali! A protože tam naše žádost ležela, klasika jako vždycky, celou věčnost, tak nám šoupli staršího!

ANDRÉ: Adoptovali... adoptovali... To bychom museli vyplňovat spoustu papírů, bylo by s tím spousta vyřizování... Poslyš... Vždyť by to muselo být už třicet roků zpátky.

LAURENCE: Třeba ho poslali trochu se zpožděním, ne?

ANDRÉ: Jo, jasně... To nám ho podle tebe jako poslali poštou, jo? A dítě se cestou někde ztratilo. Posloucháš se vůbec, co říkáš?

LAURENCE: Třeba jsme ho adoptovali z ciziny!

ANDRÉ: Copak je to nějaký Vietnamec? Přestaň s tím... Ale jak tě to mohlo vůbec napadnout? Jak tě mohlo vůbec jen na vteřinu napadnout, že by ten debil mohl být náš syn?

LAURENCE: Já to dítě cítím... Rozumíš? Já ho miluju! A je mi úplně jedno, z jakého břicha vylezl!

ANDRÉ: Tak právě takhle drobnost znamená docela dost!

LAURENCE: Proč? Měla bych ho snad milovat jenom proto, že jsem ho nosila ve svém břiše? Že vyšel z mého těla? Moje tělo mi je ukradené... Svoje tělo ráda nemám, ale Patricka ano! Miluju ho, takže je můj!

ANDRÉ: A myslíš, že on nás má taky rád?

LAURENCE: Samozřejmě!

ANDRÉ: Jak to můžeš vědět... Vždyť mu nerozumíme ani slovo.

LAURENCE: Tak se mu snaž porozumět... Naslouchej mu a neodmítej ho! Nebo si snad myslíš, že je snadné být cizincem ve vlastní rodině? Žádná milá slova, žádný zájem, chováme se k němu hůř než k psovi, André! A vůbec, psi svoje štěnata poznají. Bože, ten musel tak trpět...

ANDRÉ: Tady je to jak ve cvokhauzu!

LAURENCE: Možná jsme se zbláznili my. No, položil sis tu otázku? Jestli nejsme náhodou blázni my? Odsoudit ostatní je totiž vždycky to nejsnadnější! Zkus někdy to tvoje přesvědčení trochu mírnit! *(Pauza.)* Dělalí jsme, co se dalo, abysme mohli mít dítě... Pamatuješ? Vzpomeň si... Na celé ty roky, co jsme se snažili a nikdy se to nepovedlo! A teď jedno přišlo a zaklepalo na dveře... Tak mu, do háje, otevři! Otevři mu, André! Otevři! Nebo mu snad nechceš dát svoji lásku? Předat dál to, čím jsme? Co si myslíme? Přemýšlel jsi, co bude dál? S bytem, s lékárnou... Se vším, co jsme vybudovali... co si myslíme, čím jsme... K čemu by to všechno bylo, kdybychom to neměli komu předat? Všechno by shnilo, kdyby se o to nikdo nestaral! Chátráme, André... Vždyť se na nás podívej! Čím dál tím víc sesycháme... Vypadáme jako dva staré vyschlé ořechy... Pomalu se propadáme do země... Krůček po krůčku mizíme... Vytrácíme se, André. A brzo už po nás nezbyde vůbec nic. Kdo si na nás vzpomene? Na to, co si myslíme? Na to, co jsme zažili... Co jsme udělali... Všechny naše vzpomínky zmizí, pokud je nebudeme mít komu předat. Musíme se zbavit našich vzpomínek a dát je našemu dítěti, než o něj zase přijdeme. Přišli bychom o všechno, tak mu radši všechno dejme.

ANDRÉ: Vrať se zpátky na zem, Laurence... Prosím, vrať se na zem.

*Pauza. Laurence jde pro něco do zásuvky, vezme něco do ruky a vrátí se k Andrému. V ruce má řezáček. Podává ho Andrému.*

LAURENCE: Víš, co to je?

ANDRÉ: No...

LAURENCE: Tomu se říká řezáček.

ANDRÉ: A co já s tím?

LAURENCE: A tohle... *(Vytáhne ostří.)* Tohle je ostří. *(Laurence Andrému pohroží.)*

ANDRÉ: Co blbneš?

LAURENCE: Buď zticha! Jestli necháš Patricka odejít... *(Přikládá si ostří ke krku.)* Zabiju se. Už tomu rozumíš? Zabiju se.

*André se pozvolna začne pohybovat směrem k Laurence, která si tiskne ostří řezáčku ke krku.*

ANDRÉ: Přestaň, nebo si ublížíš...

LAURENCE: Zůstaň sedět! (*André se zase posadí. Laurence si bez sebemenšího náznaku humoru drží řezáček u krku.*) Jestli můj syn odejde, budeš to tady mít úplně všude od krve... Úplně všude. (*Pauza. André je v šoku.*) Neber mi mého syna, André... Neber mi ho.

**TMA**

*André sedí na pohovce. Čte si noviny. Někdo zvoní. André ztuhne. Laurence vstoupí do pokoje a jde otevřít. Vějde Patrick. Sám. André se ani nehne.*

PATRICK: Hahój, momo!

LAURENCE: Ahoj, Patricku... Pojď dál. Kde máš tu svoji snoubenku?

PATRICK: Phšídhe she pshém! *(Na stůl položí klíče od auta. Andrému)* Hahój, toto... Thékhuju shá hautó.

*André ho ignoruje, znovu se začte do novin.*

LAURENCE: Nechal jsi ho na parkovišti?

PATRICK: Jhó... Thýš shém she vtháthyl phé thũm... Nhéshnál shém khót. Šhél thám zhovnhá shóushéd... thén mñhé phũsthył.

LAURENCE: Nhéthelhal phóblemhy?

PATRICK: Nhé... šhádny phóblemhy... bhýł mhyłhé.

LAURENCE: Tho bhýł shóushéd sprvñhýho phátra... Phán shũkhó?

PATRICK: Anhó, sthárhy phán.

LAURENCE: Thó bhýł phán Khájá... Jhé mhóc mhlé.

PATRICK: Řhíkhal shémhu šhé shém tvhũj shýn.

LAURENCE: Thos údhelhál thóbrhé... thádhy shí thómha... Thádhy bhýdhlíš. Thýbhý smñhél phóbhlem, phřijť shámnó... Shem thádhy pho thébhe.

PATRICK: Shém mhóc hád, šhé the mhám... Mhám sthóhó rháthóst.

LAURENCE *(stiskne ho v náručí)*: Mhyłhujhũ the... Mhóc the mhyłhujhũ... Thý mhũj mhalé Pátykhũ. Thý mhũj mhalé Pátykhũ. Mhyłhujhũ the.

PATRICK: Jhá thákhý, momo.

LAURENCE: Tak řekni taky něco!

ANDRÉ: Co to je, proboha, za jazyk?

LAURENCE: To je můj mateřský jazyk.

*Pauza.*

ANDRÉ: Neměl se vrátit s nějakou manželkou nebo co?

LAURENCE: Můžeš se ho zeptat, je to taky tvůj syn.

ANDRÉ *(Patrickovi)*: Kde máš manželku?

PATRICK: Phšídhe she pshém!

ANDRÉ: Cože?

LAURENCE: Přijde se psem.

ANDRÉ: S jakým psem? Vy máte psa?

PATRICK: Thó hé phés Shárhy!

ANDRÉ: Ten pes je ze Sahary?

LAURENCE: Jeho žena se jmenuje Sarah. A ten pes je její... Je Sary!

ANDRÉ *(přehnaně artikuluje)*: Aha. Ten pes je Sary?

PATRICK: Anhó, thó hé mhójhe shénha!

ANDRÉ (*přehnaně artikuluje, aby dal najevo, že rozuměl*): Ano, ano, tvoje žena... Rozuměl jsem. A ten pes je Sára.

*Patrick odejde do pokoje pro hosty. Slyšíme štěkot. Ve dveři se objeví Sarah se slepeckým psem. Na očích má černé brýle. Laurence jde k ní.*

LAURENCE (*velice obezřetně*): Pojdte dál, prosím...

SARAH: Nešahajte na mě!

LAURENCE: Omlouvám se... (*Laurence ji zavede do obývacího pokoje. Nedotýká se jí.*) Pojdte, prosím, za mnou... Tudy. (*Dojdou před křeslo.*) Tady se můžete posadit.

SARAH (*agresivně*): Já nechci sedět!

*Sarah stojí na místě. Ticho.*

LAURENCE: Mám se vám o něj postarat?

SARAH: Postarejte se mi o psa!

LAURENCE: Ráda...

*Sarah podá Laurence vodítko. Laurence si vezme psa, ale úplně neví, co si s ním počít.*

LAURENCE: Ale kam já tě jenom...

SARAH: Má žízeň!

LAURENCE: Prosím?

SARAH (*velmi rázně*): Má žízeň!

LAURENCE: Dobře... Dám mu vodu do kuchyně. Tak pojd', ehm... Jak se jmenuje?

SARAH: Drž hubu!

LAURENCE: Prosím?

SARAH: Drž hubu! (*Pauza.*) Pes, jmenuje se Drž hubu!

LAURENCE: Tak pojd' "Drž hubu"... Pojd' se mnou.

*Laurence odvádí psa do kuchyně. Mrazivé ticho.*

ANDRÉ: Máte hezkého psa.

SARAH (*agresivně*): To netuším.

ANDRÉ: Aha, pardon... Omlouvám se.

*Trapné ticho.*

ANDRÉ: Opravdu se nechcete posadit?

SARAH (*agresivně*): Ne!

ANDRÉ: Tak fajn... Klidně můžeme postát.

*Laurence se vrací do pokoje.*

LAURENCE: Laurence, já jsem maminka.

SARAH (*ledově chladně*): Sarah!

ANDRÉ: André.

*Sarah se vydá k Andrému, dotkne se jeho obličeje.*

SARAH: Vy jste jeho otec?

ANDRÉ: Nejspíš ano...

SARAH (*ledově chladně*): Sarah!

ANDRÉ: Těší mě.

LAURENCE: Jsme moc rádi, že vás poznáváme.

*Všichni čtyři nehnutě stojí. Pauza.*

LAURENCE: Nedáte si... nedáte si něco k pití?

SARAH: Ne!

LAURENCE: Určitě ne?

SARAH: Kvůli pití jsem nepřišla.

LAURENCE: Samozřejmě.

SARAH: Nepřišla jsem se sem napít! Ani jsem si sem nepřišla sednout!

*Hodně dlouhá pauza, všichni jsou celí nesví.*

LAURENCE: Můj manžel a já jsme velice šťastní, že vás poznáváme.

*Sarah neodpovídá.*

ANDRÉ (*mluví hodně nahlas, jako k nedoslýchavému*): Patrick nám o vás hodně vyprávěl!

SARAH: Proč na mě tak křičíte?

ANDRÉ: Ani nevím.

*Pauza.*

LAURENCE: Takže se budete brát?

SARAH: Máte s tím problém?

LAURENCE: Vůbec ne, naopak... máme z toho velkou radost. Vidě, André?

ANDRÉ: Jasně, úplně šílenou.

LAURENCE: A rádi vám s tím pomůžeme.

SARAH: Cože?

LAURENCE: Se svatbou, že vám rádi pomůžeme.

SARAH: Kvůli tomu jsem taky nepřišla.

LAURENCE: To možná ne, ale když se můj syn bude ženit... (*Patrick vejde do místnosti.*) Rháthý fhám phomhúžhemhe!

PATRICK: Phótho shmé nhéphyšlý!

LAURENCE (*Patrickovi, láskyplně*): Anhó, jhysthe, hále dhyš she shénýš thák fhám chshémhe phomhóst... Thó hé nhomálný. (*Andrému.*) Že ano, André? Je přece úplně normální, že přispějeme, ne?

ANDRÉ: Nejspíš jo.

LAURENCE: Kde máš šekovou knížku?

ANDRÉ: Cože?

LAURENCE: Vytáhni šekovou knížku!

ANDRÉ: Vždyť říkají, že kvůli tomu nepřišli!

LAURENCE: Tak fajn, dojdu pro ni sama. (*Jde pro šekovou knížku.*)

ANDRÉ: Bude to velká svatba?

PATRICK: Thysthá lidhý.

ANDRÉ: Kolik?

PATRICK: Thysthá lidhý.

ANDRÉ: Tři sta lidí? Aha, jasně, pozvali jste celý Montpellier!

LAURENCE (*se vrací zpátky do pokoje s prázdnou*): Vypíšu vám to na dva tisíce euro, zbytek dořešíme později. Kde je ta šeková knížka?

ANDRÉ: Laurence! Říkají snad jasně, že kvůli tomu nepřišli.

LAURENCE: Ale no tak, je to náš syn!

ANDRÉ: No dobrá, možná, teda, ale...

LAURENCE: Můžeme snad trochu přispět synovi, když se žení, ne?

*Laurence opět odejde.*

ANDRÉ: No jo, ale... Jste si jistí, že se opravdu chcete brát?

PATRICK: Nho jhó!

ANDRÉ (*mluví s ním jako s idiotem*): Tak jste si jistí nebo nejste?

PATRICK: Anhó, anhó... Jhishthý! Jhishthý!

ANDRÉ (*hodně nahlas, aby ho manželka slyšela*): Říká, že si nejsou jistý!

PATRICK: Hále jhó, jhishthý! Smhé jhishthý!

ANDRÉ: Jestli si nejste jistí, tak byste to neměli dělat!

SARAH (*rázně*): Fakt si jsme dost jistý! My víme, co děláme!

ANDRÉ (*o poznání zklešleji*): Jistě, samozřejmě... Je fajn, když si jsou lidi jistý... Před svatbou to je sakra důležitý! Proč s tím ale tak pospícháte?

SARAH: My že pospícháme?

ANDRÉ: Děláte si srandu? Přišli jste sotva před pěti minutama a už se chcete brát!

PATRICK: Shmé sphólu huš phjetlét!

ANDRÉ: Cože?

PATRICK (*ukáže na prstech pět*): Shmé sphólu huš phjetlét!

ANDRÉ (*vypomáhá si gesty*): Pět let? Vy jste spolu teprve pět let? Copak jste se zbláznili? Já a moje žena jsme se brali po...

*Laurence se vrací s šekovou knížkou v ruce.*

LAURENCE: Dvou letech.

*Laurence začíná vypisovat šek.*

ANDRÉ: Přesně tak, po dvou letech... A sami vidíte, jak to dopadlo!

LAURENCE: Co ti je?

ANDRÉ: Ty se ptáš, Laurence? My dva se nikdy na ničem neshodneme... Pořád se kvůli něčemu hádáme. Zjevně jsme se brali moc brzo!

LAURENCE: Co mi to tady vykládáš?

ANDRÉ: Že nechci, aby můj syn udělal tu stejnou chybu jako já! Je to snad tak těžký pochopit? *(Vytrhne manželce propisku z ruky.)* Já mám Patricka rád... Nechci, aby si zkazil život jenom proto, že se oženil moc brzo! To není nic proti vám, Sarah, jste moc milá. Jenom vás prosím... Dejte tomu čas!

SARAH: Už je to domluvené, bereme se sedmnáctého června.

ANDRÉ: Sedmnáctého června? Sedmnáctého června? Tak to rozhodně nepůjde...

LAURENCE: Proč ne?

ANDRÉ: To jsou Jean-Paulovy šedesátiny.

LAURENCE: Nemá je náhodou dvacátého druhého května?

ANDRÉ: Ne, letos to padlo na sedmnáctého června. *(Patrickovi.)* Budete se muset vzít někdy jindy!

PATRICK: Hůš hé šehnó shárhísenhý!

ANDRÉ *(mluví s ním, jako by mluvil s idiotem)*: Všechno je zařízený? Ale no tak! Prostě budete mít svatbu později a basta!

*Laurence si od něj vezme propisku zpátky.*

LAURENCE: André, my tady mluvíme o svatbě tvého syna.

ANDRÉ: Tohle jsou Jean-Paulovy šedesátiny! A ten už je tady dýl než on!

LAURENCE *(vypisuje šek, obrátí se k Sarah)*: Jenom pro pořádek, můžu napsat Patrick... Patrick Prioux?

SARAH *(agresivně)*: Samozřejmě!

LAURENCE *(vyplňuje, pro sebe si říká)*: Patrick Prioux... *(Něžně k Patrickovi.)* Pátik Phyjů...

PATRICK: Thékhuju, momo... Thékhuju.

LAURENCE *(podává mu šek)*: Nháš mhály Phyjů... Nháš mhály Phyjů...

*Pauza.*

SARAH: Kvůli tomu tady ale nejsme!

ANDRÉ: A kvůli čemu tady teda jste?

SARAH: Chci vědět, co se tady stalo. My s Patrickem chceme slyšet pravdu.

ANDRÉ: Pravdu? To my bysme taky rádi slyšeli pravdu!

SARAH (*agresivně na Andrého*): Co jste mu provedli, že se dostal do takovýho stavu?

ANDRÉ (*znervózní*): My mu nic neudělali! Vždyť my ani netušíme, kdo to je!

SARAH: Cože?

ANDRÉ: Vždyť my ani netušíme, co je ten kretén zač!

LAURENCE (*vytáhne řezáček a pohrozí, že si podřízne krk*): Přestaň, André, okamžitě toho nech!

ANDRÉ (*v šoku*): Omlouvám se... Pardon...

LAURENCE: Nech toho!

ANDRÉ (*potichu*): Omlouvám se... Omlouvám se.

*Pauza. Všichni se uklidní.*

SARAH: To já jsem Patricka přemluvila, aby se vrátil k rodině

LAURENCE (*upřímně*): To jste udělala moc dobře.

SARAH: Báł se konfrontace s tím, co bylo. Rozhodl se, že si vás vymaže z paměti, měl za to, že mu bude líp, když na vás zapomene. Ale já myslím, že ne. Myslím si, že když se člověk vrátí na místa, kde trpěl, pomůže mu to se zbavit následků.

LAURENCE: To určitě ano.

SARAH: Musí znova navázat vztah s rodinou, než si založí vlastní.

LAURENCE (*upřímně*): To je samozřejmé. (*Pauza.*) Víte, pro nás je to taky těžké. Patrick je náš syn, ale skoro vůbec ho neznáme. Někde hluboko uvnitř cítím, že jsem mu ubížila... Ale nedokázala bych vám říct jak. Jsem na tom stejně jako on. Rodina se mi hroutí a já nevím, co s tím. (*Pauza.*) Je to záhada, kterou musíme vyřešit společně. (*Pauza.*) Poznáváš to tady?

PATRICK: Phoshím?

LAURENCE: Phosnávhaš nháš thům?

PATRICK: Thochů.

ANDRÉ (*opět si vypomáhá gesty*): A na nás si taky pamatuješ?

PATRICK: Thochů.

ANDRÉ: Nic si nepamatuje... Myslím, že to celé bude nějaké nedorozumění.

SARAH (*vybouchne*): Žádný nedorozumění! (*Vypomáhá si znakováním.*) No tak, Patricku, snaž se vzpomenout... Co se stalo před dvaceti lety? Proč jsi utekl?

LAURENCE: Ublížili jsme ti, je to tak? Pověz nám to, Patricku... Co jsem udělala špatně?

PATRICK: Hóthně shém thphjél.

LAURENCE: Tys trpěl? Pověz nám o tom...

PATRICK (*jako velký bolestný výkřik*): Thýš shém bhýl húplňhe mhály, cíthyl shém, she shém jhínhy, she nhéjsem jhákho hostathňhý. Chthél shém fhám thóho sphóusthu řhýct, hále mňhéli smhe phobhlém she sphólu bhávhit... Fhűphes sthé shi she mnhou nhéhumňhély phofhýdhat. Fhe škholhe shém nhérhosumňhel pháni hűchithelce, hále thó bhýla mhóje chhýbha... Fšdhýcky thó bhýla mhóje chhýbha. Htěl shém shihát skámharhady, hále hóni pho mňhé hásheli šhűtrhy. Fhý sthé she zhá mňhe sthýtheli, nhýkdy sthé she she mňhe nhéposthavhili. Sthýtheli sthé she shá mňhe. Sthýtheli sthé se, phóthošhe shém bhyl hűchy... Stýtheli sthé she há phótho sthé mňhé shófhávhalí. Mhushél shém bhyt phóřhat shófhanhy. Néchtthéli sthé mňhe hukhásovhat háni sfhým phřáthelhum... Fhý shi mhýslithe, shé shém hlóuphy. Jhá nhéjsem hlóuphy. Toto nhá mňhe křhíchel, kthýš shém nhéchemu nhéroshumněl... Phóřhat nhá mňhe křšíchel. Hále jhá nhéshém

hlóuphy! Phak, kthýš mhi bhýlho šhestnhást rhókhu, shém chthél húthect... Hále toto mňhé phrášthyl. Bhólhelo tho. Chódňhe mňhé sbhýl. Phréčhel shém... Phréčhel... Ha momo křhíčhelha: Mhlčh! Mhlčh! Nhéchthél shém hůš bhýt sfhámhi, thák shém húthek. Hále mhémham šhádne hóprashovhe vsphómhínkhy... Jhénhom shí phámhathuju, šhé sthé mhi hůplíshili... Hůplíshili sthé mhi.<sup>1</sup>

*Pauza.*

ANDRÉ: Výchova je složitá věc.

PATRICK (*má na krajíčku*): Háak tho mhám úthélhat? Háak mhůšu theť shám shálošhit svójhý rhódinhu? Nhemhůšu mhýt svójhý rhódinhu! Nhemhůšu mhýt svójhý rhódinhu!

LAURENCE: Bhutheš mhýt mhóc khrásnhó rhódinhu... Bhutheš mhýt mhóc khrásnhó rhódinhu... Há thėti... svójhe thėti.

PATRICK (*v slzách k otcí*): Hále tóto mňhé nhéma rhát!

ANDRÉ: Co říká?

LAURENCE: Říká, že ho nemáš rád.

ANDRÉ: Ale já ho mám rád.

PATRICK (*pláče*): Thý mňhé nhémaš rhát!

ANDRÉ: Ne, ne, to se pleteš... Mám tě moc rád, Patricku... Mám tě rád.

PATRICK (*objímá Andrého*): Phóš mňhé nhémaš rhát! Phóš mňhé nhémaš rhát! Há chcí mhýt toto! Thý nhéchcé špý tmhůj toto!

ANDRÉ (*k manželce*): Je mi líto, ale já mu nerozumím.

LAURENCE: Chce, abys byl jeho táta.

ANDRÉ (*Patrickovi*): Ale no jo... Tak jo.

PATRICK: Hále nhé! Thý nhéchcé špý thmůj toto!

ANDRÉ: Ale jo, chci bejt tvůj táta...

PATRICK: Thý nhéchcé špý thmůj toto!

ANDRÉ: Chci bejt tvůj táta... Ale teď hlavně klid!

PATRICK: Thý nhéchcé špý thmůj toto!

ANDRÉ (*k Sarah*): Tak vidíte... S dětma je kříž... (*Patrickovi, se spoustou gest, aby mu porozuměl.*) Já jsem tvůj táta! Já jsem tvůj taťka! (*Rozpřáhne ruce.*) Pojď k taťkovi... Pojď ke mně, Patricku... Pojď k tátovi. Hele, táta! Táta je tady! (*Patrick se schoulí Andrému do náruče.*)

PATRICK: Toto... mhój toto... mhám thé rhát...

ANDRÉ: Já tě mám taky rád...

---

<sup>1</sup> Když jsem byl úplně malý, cítil jsem, že jsem jiný, že nejsem jako ostatní. Chtěl jsem vám toho spoustu říct, ale měli jsme problém se spolu bavit... Vůbec jste si se mnou neuměli povídat. Ve škole jsem nerozuměl paní učitelce, ale to byla moje chyba... Vždycky to byla moje chyba. Chtěl jsem si hrát s kamarády, ale oni po mně házeli šutry. Vy jste se za mě styděli, nikdy jste se za mě nepostavili. Styděli jste se za mě. Styděli jste se, protože jsem byl hluchý... Styděli jste se a proto jste mě schovávali. Musel jsem být pořád schovaný. Nechtěli jste mě ukazovat ani svým přátelům... Vy si myslíte, že jsem hloupý. Já nejsem hloupý. Táta na mě křičel, když jsem něčemu nerozuměl... Pořád na mě křičel. Ale já nejsem hloupý! Pak, když mi bylo šestnáct roků, jsem chtěl utéct... Ale táta mě praštil. Bolelo to. Hodně mě zbil. Brečel jsem... Brečel... A máma křičela: Mlč! Mlč! Nechtěl jsem už být s vámi, tak jsem utekl. Ale nemám žádné obrazové vzpomínky... Jenom si pamatuju, že jste mi ublížili... Ublížili jste mi.

PATRICK: Toto... toto...

ANDRÉ: To bude dobrý... (*Pohládí ho.*) Budeme skvělá rodina... Co ty na to? Co, Sarah? Jsme skvělá rodina?

*Sarah je dojatá, mlčí.*

ANDRÉ (*k Laurence*): Nechtěla bys teď třeba uklidit ten řezáček?

*Laurence odkládá řezáček, také je dojatá.*

ANDRÉ: Tak co, jsme rodina?

**TMA**

*Laurence s Andrém snídají. Je na nich vidět únava.*

LAURENCE: Chceš kafe?

ANDRÉ: Jo!

LAURENCE: Nemůžeš být milejší?

ANDRÉ: Nemohl jsem spát. *(Pauza.)* Jak můžou dělat takovej bordel?

LAURENCE: Já nic neslyšela.

ANDRÉ: Děláš si legraci? Prošukali celou noc.

LAURENCE: Myslíš?

ANDRÉ: Nejdřív jsem si myslel, že někdo v domě něco přestavuje, jakej dělali bordel. Jak může někdo vydávat takový skřeky?

LAURENCE: Jsou mladí...

ANDRÉ: To nemá s věkem nic společného... Chovají se jako zvířata!

LAURENCE: Jemu to nedochází, neslyší.

ANDRÉ: Ale ona jo, ona slyší! Blbě vidí, ale slyší! Mohla by ho trochu krotit! Chovají se jako zvířata... *(Pauza. André se napíše kávy.)* To byl zase nápad, nabídnout jim, že tady můžou přespát.

LAURENCE: Přece jsme je nemohli poslat někam do hotelu!

ANDRÉ *(s pochybovačným výrazem)*: Když už je známe celých... *(Podívá se na hodinky.)* ...dvanáct hodin.

LAURENCE *(rázně)*: André, nezačínej zase blbnout. Všechno je fajn! Nic se neděje! *(Pauza. V tichosti snídají.)* Mně ta holka přijde docela sympatická.

ANDRÉ: Děláš si srandu?

LAURENCE: Při večeři už byla mnohem milejší.

ANDRÉ: Vždyť je to teroristka!

LAURENCE *(rázně)*: Tenhle tón si vyprošuju, André... Laskavě!

*Pauza.*

ANDRÉ: Určitě ani není slepá.

LAURENCE: Přestaň, André!

ANDRÉ: A co asi tak mohla dělat na té vyhlídce na mrakodrapu na Montparnassu? Slepec se kochá výhledem... To je blbost!

*Pauza.*

LAURENCE: Dneska máš pro hendikepované spoustu různých pomůcek.

ANDRÉ: Jakejch pomůcek? Že by se třeba dívala Braillovým písmem, jo?

LAURENCE: Ty seš takovej ignorant... Určitě tam mají audio-guidy!

ANDRÉ: Audio co?

LAURENCE: Audio-průvodce!

*Pauza.*

ANDRÉ: Jsem si jistý, že to jenom předstírá...

LAURENCE: Proč by to dělala?

ANDRÉ: To já netuším... Třeba aby v nás vyvolala soucit... Nebo aby z nás vytrískala prachy.

LAURENCE: Cože?

ANDRÉ: Třeba dělá pro nějakou mezinárodní neziskovku pro postižené. Nějaký průzkum nebo tak něco...

LAURENCE: Buď laskavě zticha! Už toho mám vážně dost!

*Pauza.*

ANDRÉ: Ta svatba bude neuvěřitelná... Dokážeš si představit tři sta takovejch lidí? A ten bordel, co budou dělat? To nebude svatba... To bude hotová říše divů.

*Laurence vstává od stolu.*

LAURENCE: Fajn. Už jsi skončil?

ANDRÉ: Ale jo, jo...

*Laurence odejde a bouchne za sebou dveřmi. André v klidu dojídá snídani. Pauza. Z hostovského pokoje vyjde Patrick.*

PATRICK: Thóbhe hánó, toto.

ANDRÉ: Ahoj, Patricku.

PATRICK: Vhysphál shé sthóbřhé?

ANDRÉ: Cože?

PATRICK: Vhysphál shé sthóbřhé?

ANDRÉ: Jestli jsem se dobře vyspal? No... Ne, nebylo to tak úplně nejhorší. Ale bylo tady v noci trochu rušno.

PATRICK: Phóshím?

ANDRÉ: V noci... Rušno tady bylo!

PATRICK: Jhá nhýc nhéslyshél.

ANDRÉ: Tys nic neslyšel? Tak to máš fakt štěstí... (*Procedí mezi zuby.*) Hajzle, jdi do...

PATRICK: Czhós rhýkhál?

ANDRÉ: Říkal jsem... kafe? Dáš si kafe?

PATRICK: Háno, thékhuj.

ANDRÉ: Nemáš zač, debile.

PATRICK: Théphyle?

ANDRÉ: Ne... Thé by bylo taky! Thé by bylo! (*Podá Patrickovi konvici s čajem a nabídne mu.*)

Thé... Čaj jestli by sis třeba ještě nedal?

PATRICK: Nhé, thékhuj.

ANDRÉ: Sarah... Ještě spí?

PATRICK: Hódhjélha phrzhó rhánho!

ANDRÉ: Cože?

PATRICK: Hódhjélha phrzhó rhánho!

ANDRÉ: Odjela brzo ráno? Musela... jet něco někam zařídít?  
 PATRICK: Nhé... hódhjelha tho Lhũfhu.  
 ANDRÉ: Kam odjela?  
 PATRICK: Tho Lhũfhu.  
 ANDRÉ: Do luftu?  
 PATRICK: Nhé... tho Lhũfhu!  
 ANDRÉ: Jo aha, do Louvru! Jela do Louvru... (*Napodobuje sluchátka.*) Audio-průvodce!  
 PATRICK: Hóna nhévhythy, hále shéchnho shlýshy!  
 ANDRÉ: Co že šly vši?  
 PATRICK: Hóna nhévhythy, hále shéchnho shlýshy!  
 ANDRÉ: Jo, že sice nevidí, ale všechno slyší?  
 PATRICK: Jho!  
 ANDRÉ (*mezi zuby, s předstíraným úsměvem*): Ne jako ty, co?  
 PATRICK: Czhós řhýkhál?  
 ANDRÉ: Ne, nic... Říkal jsem... Že je to milá holka! Jo, milá...  
 PATRICK: Jhó, jhó, mhós mhylhá...

*Pauza.*

ANDRÉ: Co vlastně vůbec dělá?  
 PATRICK: Ťhjéla swhádhenukũ.  
 ANDRÉ: Dělá něco s hádankou?  
 PATRICK: Nhé, thjéla swhádhenukũ.  
 ANDRÉ: Dělá shadenku?  
 PATRICK: Jhó!  
 ANDRÉ (*ničemu nerozumí*): Jasně... Dělá shadenku... Proč ne, žejo?

*Pauza.*

ANDRÉ: Ještě kafe?  
 PATRICK: Jhó, thýky.

*Dolije mu kávu. André jde do šuplíku pro cestovní pas. Ukazuje ho Patrickovi.*

PATRICK: Czhó tho jhé?  
 ANDRÉ: To je můj cestovní pas?  
 PATRICK: Thý nhěkham jhétheš?  
 ANDRÉ: Jestli někam jedu? Ne, ne, nikam nejedu... Jen rád lidem ukazuju svoje osobní doklady.  
 PATRICK: Phóš?  
 ANDRÉ: Proč? Prostě miluju úřední doklady. Je to taková moje tajná vášeň... Cestovní pas, občanský průkaz... oddací list... rodný list...  
 PATRICK: Thý jhé sphýrhaš?

ANDRÉ: Sbíráám? No jo, přesně tak... Děláám si takovou soukromou sbírku.. Jednou ti ji ukážu, jo? Jednou ti všechny ty svoje doklady ukážu...

PATRICK: Thy bhys mněhl phášóhvát nha hůřhátě.

ANDRÉ: Kde že bych měl pracovat?

PATRICK: Nha hůřhátě!

ANDRÉ: Aha, na úřadě...? Měl měl jsem pracovat na úřadě? (*Nuceně se zasměje.*) Ha, ha, ha...

Ale jo, máš pravdu... To by se mi zamlouvalo... Tam mají spoustu úředních lejster...

PATRICK: Lhýbylho bhy she thy tho!

ANDRÉ: To jo, určitě... Na městském úřadě by se mi líbilo... To je úplnej ráj, tam doklady úplně milujou... Mají je tam úplně všude! (*Pauza.*) Ukážeš mi svůj pas?

PATRICK: Há hó nhémhám.

ANDRÉ: Ty nemáš cestovní pas?

PATRICK: Nhé!

ANDRÉ: No ale... Jak to děláte, když ty a Sarah jedete někam do ciziny?

PATRICK: Hona nhéchshé thó shysynhy! Hona rhátši nháhórhý.

ANDRÉ: Ona má radši záhony?

PATRICK: Nhé... rhátši nháhórhý!

ANDRÉ: Jo tak, radši jezdí na hory? Takže ona má ráda hory? Jo, na horách je to pěkný... (*Naznačuje rukou svah.*) Ale je to tam tak trochu... Není to pro ní moc do kopce?

PATRICK: Hona mhá rhátha hóskhý vthůch!

ANDRÉ (*předvádí psa*): Má ráda psa? Huskyho?

PATRICK: Nhé... Hóskhý vthůch!

ANDRÉ: Jo, jasně, horský vzduch? Má ráda horský vzduch...? Horskýho vzduchu je na horách spousta... (*Pauza.*) Ale to... to... ty nemáš žádné doklady?

PATRICK: Jhásně, žhe mhám! Hópčhankhů!

ANDRÉ: Občanku? Nádhera... Ukážeš mi ji?

PATRICK: Shárhá jhi mhá husebhé ftháscé!

ANDRÉ: Sarah ji má u sebe v tašce?

PATRICK: Mhůshýš phóskhátm háš she fhráthý.

ANDRÉ: Že musím počkat, až se vrátí? Jasně, jasně, tak počkáme, co nám zbejvá, žejo...? (*Procedí mezi zuby.*) Jako bych neměl nic lepšího na práci, debile.

PATRICK: Czhós řhýkhál?

ANDRÉ: Nic, říkal jsem... Že je fajn, že nemusím nikam do práce!

PATRICK: Jhá shém thák rhát!

ANDRÉ: Jsi rád? Máš radost? No, to já taky... (*Pauza.*) Toast? Dáš si toast?

PATRICK: Dhýkhy!

*André podává Patrickovi toast. André pro něco jde. Popojde pár kroků, zastaví se Patrickovi za zády. Patrick v klidu pojídá toast.*

ANDRÉ: Odkud ses tady vzal? Kdo vlastně jsi? Ty přece nemůžeš být můj syn!

*Patrick dál snídá. André opatrně otevírá skříňku. Vytahuje petardu, zapálí ji a hodí Patrickovi za záda. Petarda vybuchne, s Patrickem to ani nehne, v klidu dojí toast. Pak se zarazí.*

PATRICK: Nhéshó thádhy órhý!

ANDRÉ: Prosím?

PATRICK: Nhéshó thádhy órhý.

ANDRÉ: Chtěl bys jet k moři?

PATRICK: Nhé... hórhý.

ANDRÉ: Jo, že tady něco hoří? Hoří... (*Začichá.*) No jo, máš pravdu...

*Patrick si stoupne, sžáží se zjistit, odkud smrad pochází. Při pohledu na ohořelé zbytky petardy se zarazí.*

PATRICK: Thó jhé phéthádhá!

ANDRÉ: No jo, je to tak, to je petarda...

PATRICK: Thýs saphályl phéthádhů?

ANDRÉ: No jo, takhle po ránu, vidě.

PATRICK: Czhóshé? Phóš?

ANDRÉ: Abysme se trochu probrali, ne? Takhle po ránu... Taková petarda je parádní budiček!

LAURENCE (*znepokojeně vejde do pokoje, je oblečená*): Co se to tady děje?

ANDRÉ: Nic?

LAURENCE: Co to bylo za ránu?

ANDRÉ: To byla petarda.

LAURENCE: Co?

ANDRÉ: Práskli jsme si tady jednu petardu.

LAURENCE: Petardu?

ANDRÉ: Tak snad mám právo si s Patrickem trochu pohrát s petardama, ne? Když už se konečně se synátorem bavíme...

PATRICK: Nhébhóchhéj phéthádhý!

LAURENCE (*Patrickovi*): Sarah spí?

ANDRÉ (*obratem*): Ne, šla do Louvru!

LAURENCE: Do Louvru?

ANDRÉ: Jo, miluje obrazy! (*Tě, co řekl, předvádí Patrickovi.*) Že jo? Sarah? Obrazy?

LAURENCE (*Patrickovi*): Jsem moc ráda, že jsi tady.

PATRICK: Jhá tháky, momo!

LAURENCE: Tolik bych se toho od tebe chtěl dozvědět...

PATRICK: Jhá tháky, momo... jhá tháky!

LAURENCE: Co vlastně děláš? Když máš třeba volno?

PATRICK: Rhýbhý!

LAURENCE: Co?

PATRICK (*naznačuje rybářský prut*): Rhýbhý!

LAURENCE: Rhýbhý? Hódhýš rhýpárhýt?

PATRICK: Háno, rhýphárhýt! Nhá rhékhu!

LAURENCE: Chodíš rybařit na řeku? Kolem Montpellier je určitě hodně řek...

ANDRÉ: Hele, řeky jsou teď fuk... (*Předvádí, co říká.*) No a... Na co si pamatuješ z dětství? Máš na nás nějaké vzpomínky? Na náš dům? Na dědu s babičkou... Na školu?

PATRICK: Vhé škhólhé... Bhýly mhálhy.

ANDRÉ: Co říká?

LAURENCE: Říká, že ve škole byli malí.

ANDRÉ: Že byli malí? Jasně, to byli, ale... Jak se jmenovala? Jak jse jmenovala škola, kam jsi chodil?

PATRICK: Nhéphámathuju hűš!

ANDRÉ: Škola nhephamathujűš?

PATRICK: Nhé... Hűš nhéphámathuju!

ANDRÉ: Nepamatuju! Nepamatuju! To se hodí... Takže ty si na nic nepamatuješ?

LAURENCE: Dej mu pokoj, ti říkám...

ANDRÉ (*Patrickovi*): Tak nám řekni něco, abys dokázal, že...

*Ža dveřmi se ozve štěkot.*

LAURENCE: To bude Sarah!

PATRICK: Czhóžhe?

LAURENCE: Sarah je venku před dveřmi!

*Psí štěkot se stupňuje. André jde otevřít.*

SARAH (*vchází dovnitř se psem a křičí na něj*): Drž hubu! Drž hubu drž už hubu!

ANDRÉ: Pojdte dál... Pojdte dál, Sarah. Tudy... Pojdte za mnou... (*Vede ji do obývacího pokoje.*)

Mám se postarat o psa?

SARAH: Má žízeň!

ANDRÉ: Ano, samozřejmě, dáme mu vodu. (*Odchází se psem do kuchyně.*)

LAURENCE: Tak copak pěkného jste v Louvru viděla?

SARAH: Prosím?

LAURENCE: Ptala jsem se... co pěkného jste viděla v Louvru... Teda, viděla... Víte, jak jsem to myslela... Bylo to zajímavé?

SARAH: Jo, bylo to užasný... Mám velkou slabost pro starý mistry patnáctého století.

*André se vrací z kuchyně.*

ANDRÉ: Tak o čem se tady bavíte?

LAURENCE: Mluvili jsme o malířství...

ANDRÉ: Opravdu? (*Mile se obrátí na Patricka. Opět si vypomáhá gesty.*) Patricku? Ukážeš mi ji...? Tu občanku?

SARAH: Proč po něm chcete občanku?

ANDRÉ: On si nepamatuje, kde se narodil!

LAURENCE: Vykašli se na nějakou občanku!

PATRICK (*k Sarah*): Phódhej mhi mhójhi hópšánkhu.

SARAH: Já nevím, kde ji mám.

PATRICK (*nervózně*): Fthášce! Mháš jhi fthášce!

SARAH (*prohrabává tašku*): Člověk v tom nikdy nic nenajde... Mám v tom takovej bordel.

PATRICK (*nervózně*): Phódhej mhi hópšánkhu!

SARAH: Moment, si myslíš, že to je tak snadný... Na, tady ji máš!

PATRICK (*nervózně*): Hále, nhé! Thó jhé rhýphářskhy hysthek!

SARAH: Co že to je?

PATRICK: Mhůj rhýphářskhy hysthek!

SARAH (*naštvaně*): Tvůj rybářskej lístek? Artikuluj pořádně, kdo ti má furt rozumět... (*Patrickovi dojde trpělivost a začne ji prohledávat tašku. Sarah si ji přitiskne k sobě.*) Přestaň mi hrabat ve věcech!

PATRICK: Nhěštvhy mňhé! Nhěštvhy mňhé!

*Patrick jí přes odpor prohledává tašku.*

SARAH: Dělej, okamžitě to pusť!

*Perou se o tašku.*

PATRICK: Jhá chchý svhójhi hópšánkhu!

SARAH: Pusť to!

*Přetahují se o tašku... Patrick ji nakonec vytrhne Sarah z ruky.*

PATRICK: Nhěštfhý mňhé! Nhěštfhý mňhé! (*Vytáhne svůj občanský průkaz.*) Mhójhe hópšankha!

*Prohlíží si ji.*

ANDRÉ: Kde se narodil?

PATRICK: Klómár!

LAURENCE: V Clamartu? (*Bere si od něj občanku.*) Tak já rodila v Clamartu!

ANDRÉ: Cos sakra dělala v Clamartu? Dej to sem! (*Vytrhne ji Patrickovu občanku z ruky.*) A kurva!

LAURENCE: Co je?

SARAH: A kurva do prdele! Kurva do prdele!

LAURENCE: Co se stalo?

ANDRÉ: On se nejmenuje Prioux!

LAURENCE: On se nejmenuje Prioux?

ANDRÉ: Jmenuje se Prioux, ale s “t” na konci!

LAURENCE: No a?

ANDRÉ: My jsme Priouxovi s “x”, on se jmenuje Priout s “t”!

LAURENCE: Vždyť je to jen jedno písmenko!

ANDRÉ: Jak jenom jedno písmenko? Ten zmetek se nejmenuje jako my!

PATRICK: Czhó thó řhíkášh?

ANDRÉ: Ty hajzle, ty seš Priout s “t”!!! My jsme Priouxovi s “x”! Ty máš na konci “t”!  
 PATRICK: Nhéháphů!  
 ANDRÉ: Soustřed se, pitomče! (*Naznačuje písmena rukama.*) Ty Priout s “t”... My Priouxovi s “x”.  
 PATRICK: Nhéháphů!  
 ANDRÉ (*přestává se ovládat*): Sleduj, co ti říkám! Dívej se, ti říkám! (*Naznačuje písmena rukama.*) Ty Prioux s “t”... Já Prioux s “x”. Nejsme stejný Priouxovi!  
 PATRICK: Nhé Phyjů?  
 ANDRÉ (*hystericky*): Jak nepiju? Co sem motáš nějaký pití! Ne Prioux! Žádný nepiju!  
 PATRICK (*naznačuje gestem pití*): Nhephijů? Jhák mhyshlíš, nhephijů?

*André se na Patricka vrhne a začne ho škrtit. Andrého popadl záchvat vzteku, najednou začne mluvit jako Patrick.*

ANDRÉ: Žhé thý she nhéjmnhéhnůješ Phyjů! Thý ghéczháš!  
 PATRICK: Nhéškrťh mňhé... Nhéškrťh mňhé!

*Pes se rozštěká.*

SARAH (*křičí, ale dívá se přitom špatným směrem*): Koukejte Patricka pustit! Okamžitě ho pusťte!  
 ANDRÉ (*jako šílený*): Ďhý shé bhótnout! Ďhý shé bhótnout!  
 PATRICK: Toto! Toto!  
 ANDRÉ (*jako šílený*): Jhá nhéshém tfhůj toto! Jhá nhéshém tfhůj toto!  
 LAURENCE: Pusť ho! André, pusť ho!

*André Patricka pusť.*

ANDRÉ: My jsme ale blbí!  
 LAURENCE: Proč?  
 ANDRÉ: To jsou přece Prioutovi odnaproti!  
 LAURENCE: Cože?  
 ANDRÉ: Priout s “t”... To jsou přece sousedi odnaproti! 45a!  
 LAURENCE: Ti doktoři? Kožaři?  
 ANDRÉ: Jednoznačně! (*K Sarah.*) Spletli jste si barák!  
 SARAH: Víte to určitě?  
 ANDRÉ: Tak snad vím, kde bydlím, ne?  
 SARAH: Máte to dost blbě označené!  
 ANDRÉ: To teda nemáme, je tam cedulka! Ale vám to budu tak budu vykládat, když jste slepá!  
 PATRICK: Czhós řhíkhal?  
 ANDRÉ: A ty drž taky hubu! Dřív nám házeli do schránky jejich poštu a teď tady máme i jejich děti!  
 PATRICK: Ňhéjhákhy phóplhem?  
 ANDRÉ: To teda jo, máme tady problém! A pořádnej... Co ty? Jak ses vlastně dostal k tý naší fotce? Co? Tak kdes vzal tu fotku z Maroka?

PATRICK: Nhášhel shém jhi fphókhoji! Ha nhapshal shem tham momo ha toto!

ANDRÉ: Co říká?

PATRICK: Našel tu fotku vedle v pokoji a dopsal tam máma a táta.

ANDRÉ: Proč jsi to udělal?

PATRICK: Hábhych nha fhás nheshaphomñhel!

ANDRÉ: Abys nezapomněl, jo? A jak ses dostal dovnitř do baráku?

LAURENCE: Správcová mi říkala, že mu otevřela svým klíčem.

PATRICK: Czhó jhé shá phóbhlem?

ANDRÉ: Co je za problém? Co je za problém? Tvoji rodiče... Tvoji rodiče jsou problém... Bydlej naproti!

PATRICK: Nhápóty?

ANDRÉ: Přesně tak, naproti! Naproti! My jsme číslo 45... Tvoji rodiče bydlí v čísle 45a! A! Chápeš to? A!

PATRICK: Thý nhéshý mhũj toto?

ANDRÉ: Ne, já nejsem tvůj táta, já jsem tvůj soused!

PATRICK: Jhá fhě mhám rhát!

ANDRÉ: Ale jo, jo, já tě mám taky rád... Ale naproti!

*Pauza.*

SARAH (*Patrickovi*): Pojď, jdem si sbalit věci.

*Patrick a Sarah si jdou do hostovského pokoje pro věci.*

LAURENCE: André, přece je nemůžeme nechat jen tak odejít?

ANDRÉ: Je to sousedovic kluk!

LAURENCE: Všimnul sis, do jakého stavu ho dostali? To nejsou lidi... Přece ho tam k nim nemůžeme poslat!

ANDRÉ: Chceš ho snad nechat tady?

LAURENCE: Přece mu nezničíme život jenom kvůli tomu, že se spletl v jednom písmenku!

ANDRÉ: Dochází, ti co všechno už způsobil? Nedá se tady spát, pořád se spolu hádáme, nemáme čas sami pro sebe... Ten kluk je naše noční můra!

LAURENCE: A nepřijde ti, že si toho už vytrpěl dost? Chceš ho poslat zpátky do pekla?

ANDRÉ: No, do pekla...

LAURENCE: Jeho rodiče jsou dermatologové... Ty bys snad chtěl žít v rodině dermatologů?

ANDRÉ: Já vím, je to strašný.

LAURENCE (*zdrčeně*): To je všechno, co k tomu řekneš: "je to strašný"? Rodiče toho kluka jsou prasata, to je strašný! Já si zoufale přeju dítě, ale nemám ho, to je strašný! Do háje, André, tohle není strašný... To je nespravedlivý! A tahle nespravedlnost musí skončit! S tím se nedá žít! Je tady s námi! Já jsem tady taky! Nespravedlnost se dá napravit! (*Lehne si na zem, převaluje se, zahřívá se rukama po celém těle.*) Není mi dobře... Je mi zima, André... je mi taková zima... už dlouho. Čtyřicet let už umírám zimou... Proto jsem tak protivná... Proto se k lidem chovám tak ošklivě... Můj život

je jako ledovec... Potřebuju teplo. André, dovol mi se zahřát... nenech ho odejít, nech mě se zahřát... (*Žoufalý výkřik.*) Je mi zima... Je mi strašná zima...

*André pomůže Laurence vstát, obejmě ji.*

ANDRÉ: Pojď sem, lásko, jsem tady s tebou... Pojď se ohřát.

LAURENCE: Nech mi ho... neber mi ho, prosím. (*Pauza. André nereaguje.*) Taky nevíme, kdo zasadil ten strom, co nám roste na zahradě! Ale to je jedno, nezáleží přece na tom, odkud se tam to semínko vzalo... Zakořenil u nás, takže je náš! Jsme lidské bytosti a jsme silnější než příroda! Srdce je silnější než krev! (*Patrick a Sarah vyjdou z pokoje, v rukou mají cestovní tašky a na sobě kabáty.*) Zůstaneš tady s námi?

*Pauza.*

PATRICK: Mhůshym jhýt shá momo hé toto!

LAURENCE: My jsme tvoji táta s mámou... Táta s mámou, je úžasné rozdávat lásku. Jsem tvoje máma, protože tě miluju... Máma, co si tě vybrala... Máma, kterou sis vybral... Máma, kterou máš rád. Máma se nepozná podle pravopisu... Ale srdcem... (*Poklepe si na srdce.*) Tvoje máma je tady. (*Pauza.*) Já chci být tvoje máma.

PATRICK (*zmateně se obrací na Sarah*): Czhó mhám thélhat?

LAURENCE: Budu tě mít ráda celý život. Nemusíš se bát, vždycky budu s tebou. (*Pauza. Laurence mu nabídne svou náruč.*) Pojď ke mně, Patricku... Lásko moje.

*Patrick se přitiskne k Laurence, světlo pomalu pohasíná.*

PATRICK: Momo...

LAURENCE: Máma je tady...

PATRICK: Momo... momo...

LAURENCE: Jsem tady.

PATRICK: Momo.

LAURENCE: Už je to za námi.

**TMA**